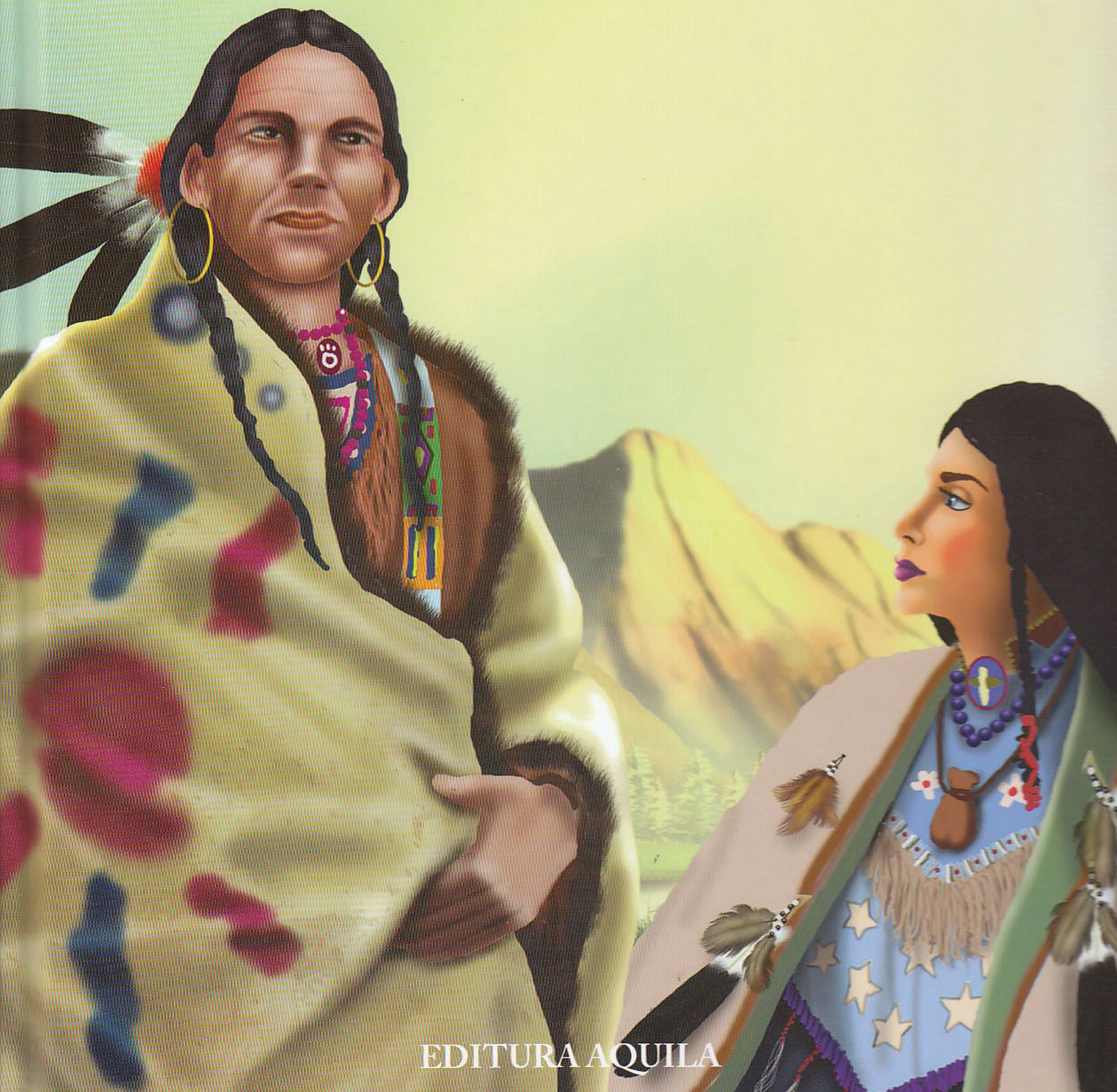

INDIENII DIN VALEA FERMECATĂ

EDITURA AQUILA

INDIENII DIN VALEA FERMECATĂ

EDITURA AQUILA

Luna și șarpele cel mare

Ploaia tocmai se oprișe, iar luna răsărea pe un cer fără nori, în timp ce tufișurile și iarba miroseau a jilav după furtuna cea mare.

Un iepuraș a luat-o la fugă într-un tufiș de trandafiri sălbatici de lângă locuința Vulturului Războinic, în timp ce câinii îl urmăreau neîncetat.

Micul Bizon aruncă cu o piatră în tufișuri. Iepurașul se sperie mai să-i sară inima din piept și o luă la sănătoasa, fiind urmat de haita fioroasă care îl pierduse din vedere pentru un moment.

Am stat liniștiți până când zgomotul s-a pierdut în depărtare, iar apoi am intrat în cort unde am fost întâmpinați, după obicei, de Vulturul Războinic.

Liniștea domnea în continuare; nimeni nu îndrăzni să scoată vreo vorbuliță.

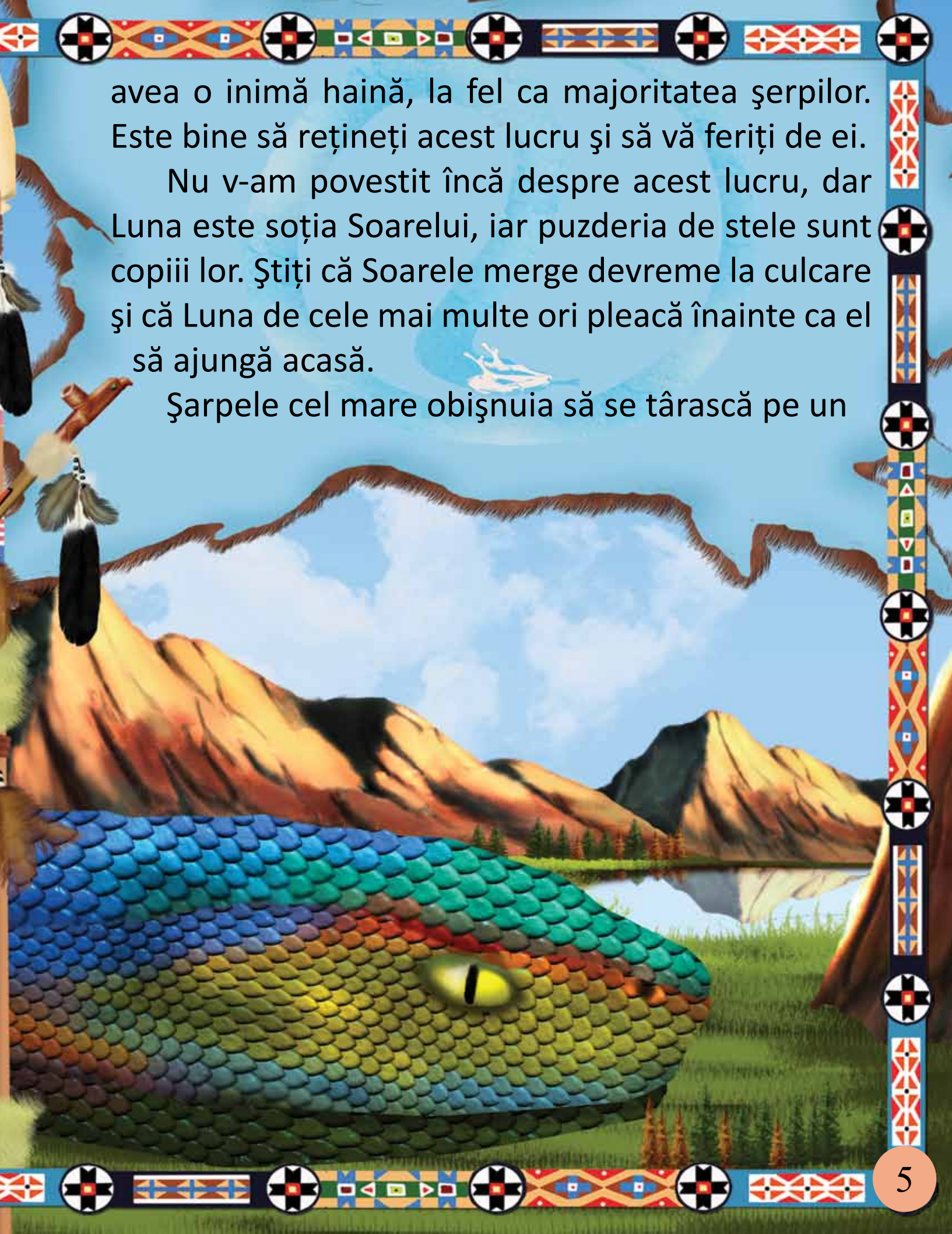

Dar într-un final, înțeleptul indian ni se adresează:

– Presupun că ați văzut mulți șerpi la viața voastră.

– Da, i-au răspuns copiii în cor, pe timp de vară, zărim șerpi zilnic.

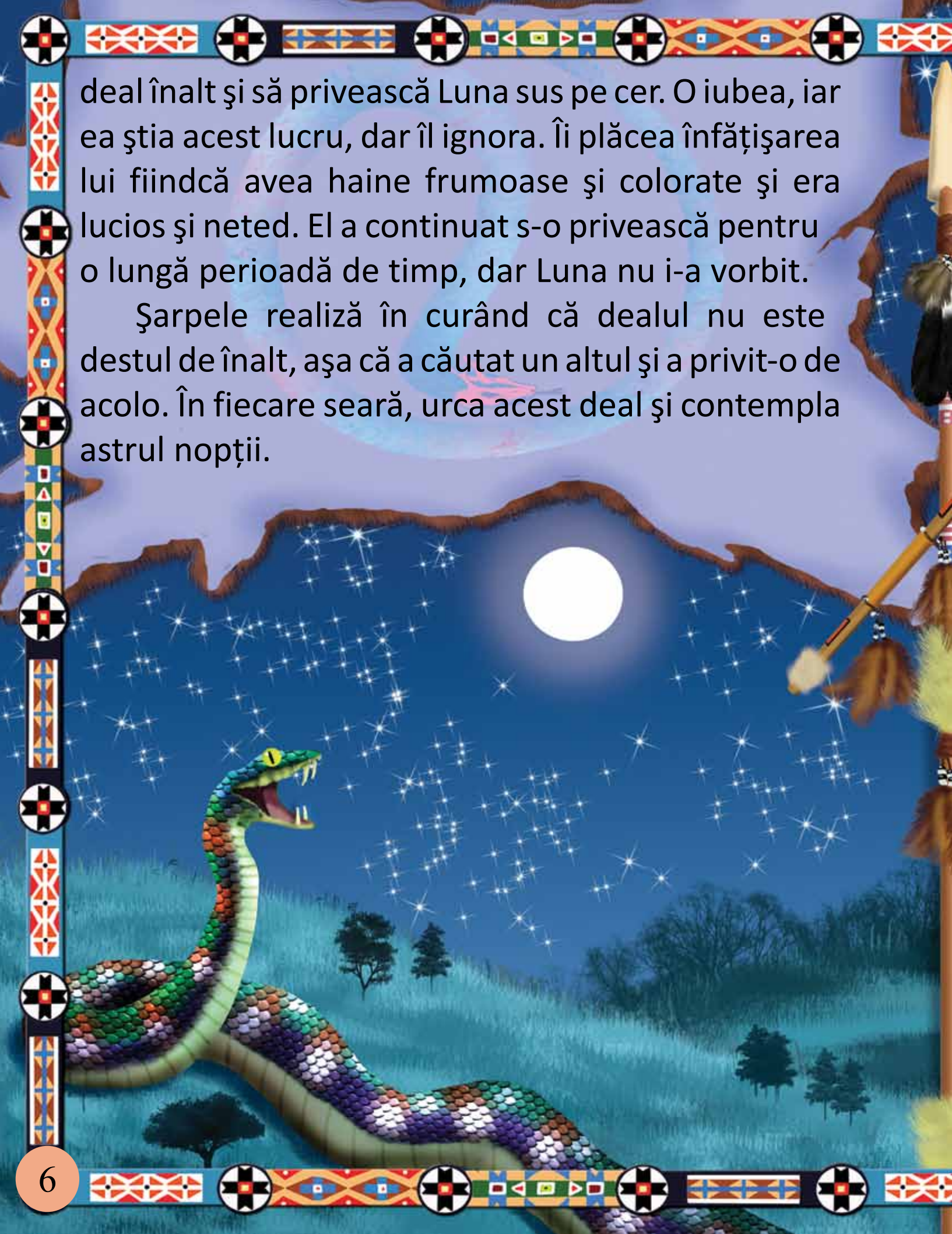
– Ei bine, a continuat povestitorul, odată, demult, nu exista decât un singur Șarpe în întreaga lume și vă pot asigura că era uriaș! Era deosebit de frumos căci pielea sa era colorată în toate culorile posibile. Acest șarpe era foarte mândru de înfățișarea sa și

avea o inimă haină, la fel ca majoritatea șerpilor. Este bine să rețineți acest lucru și să vă feriți de ei.

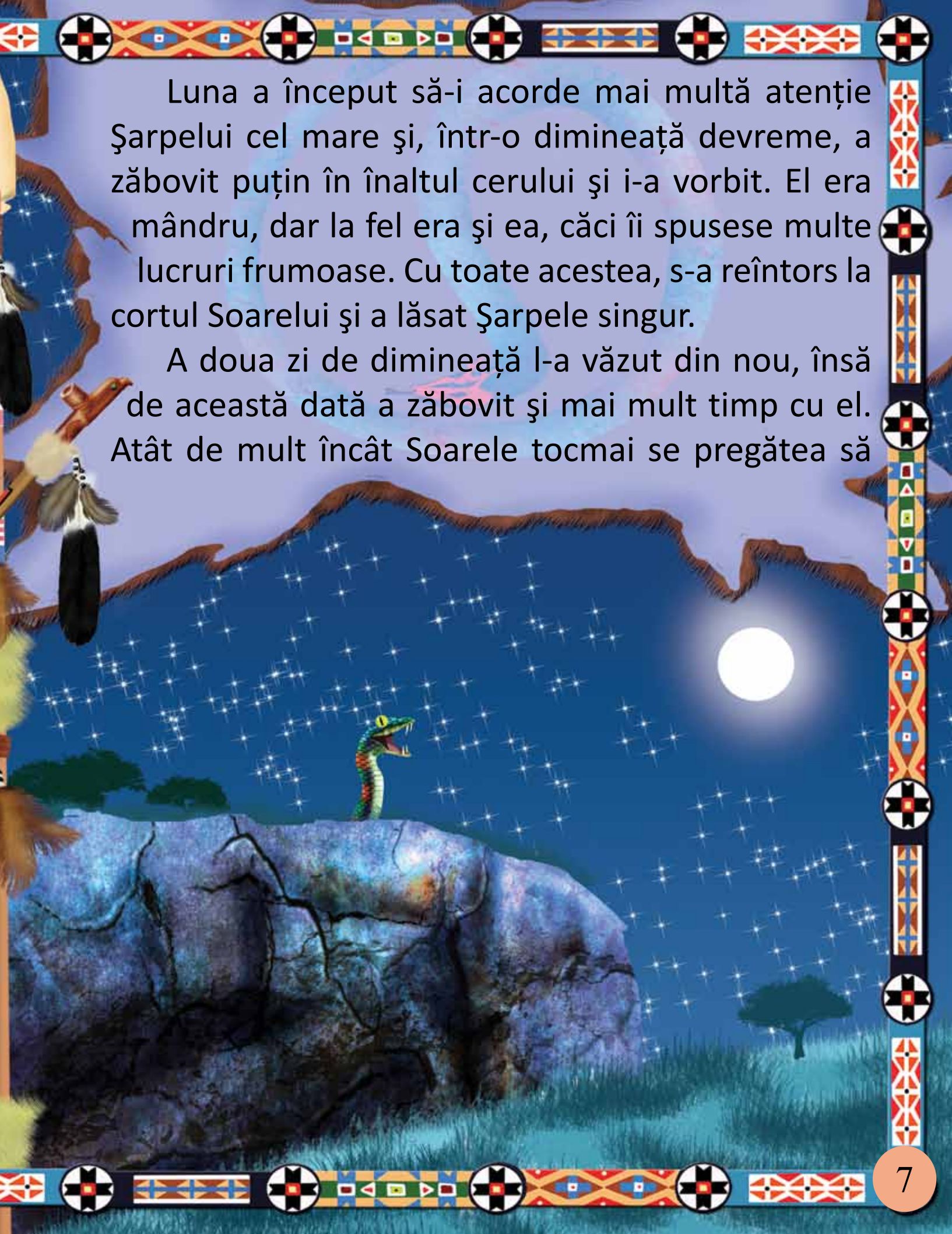
Nu v-am povestit încă despre acest lucru, dar Luna este soția Soarelui, iar puzderia de stele sunt copiii lor. Știți că Soarele merge devreme la culcare și că Luna de cele mai multe ori pleacă înainte ca el să ajungă acasă.

Șarpele cel mare obișnuia să se târască pe un

deal înalt și să privească Luna sus pe cer. O iubea, iar ea știa acest lucru, dar îl ignora. Îi plăcea înfățișarea lui fiindcă avea haine frumoase și colorate și era lucios și neted. El a continuat s-o privească pentru o lungă perioadă de timp, dar Luna nu i-a vorbit.

Șarpele realizează în curând că dealul nu este destul de înalt, așa că a căutat un altul și a privit-o de acolo. În fiecare seară, urca acest deal și contempla astrul nopții.

Luna a început să-i acorde mai multă atenție Șarpelui cel mare și, într-o dimineață devreme, a zăbovit puțin în înaltul cerului și i-a vorbit. El era mândru, dar la fel era și ea, căci îi spusese multe lucruri frumoase. Cu toate acestea, s-a reîntors la cortul Soarelui și a lăsat Șarpele singur.

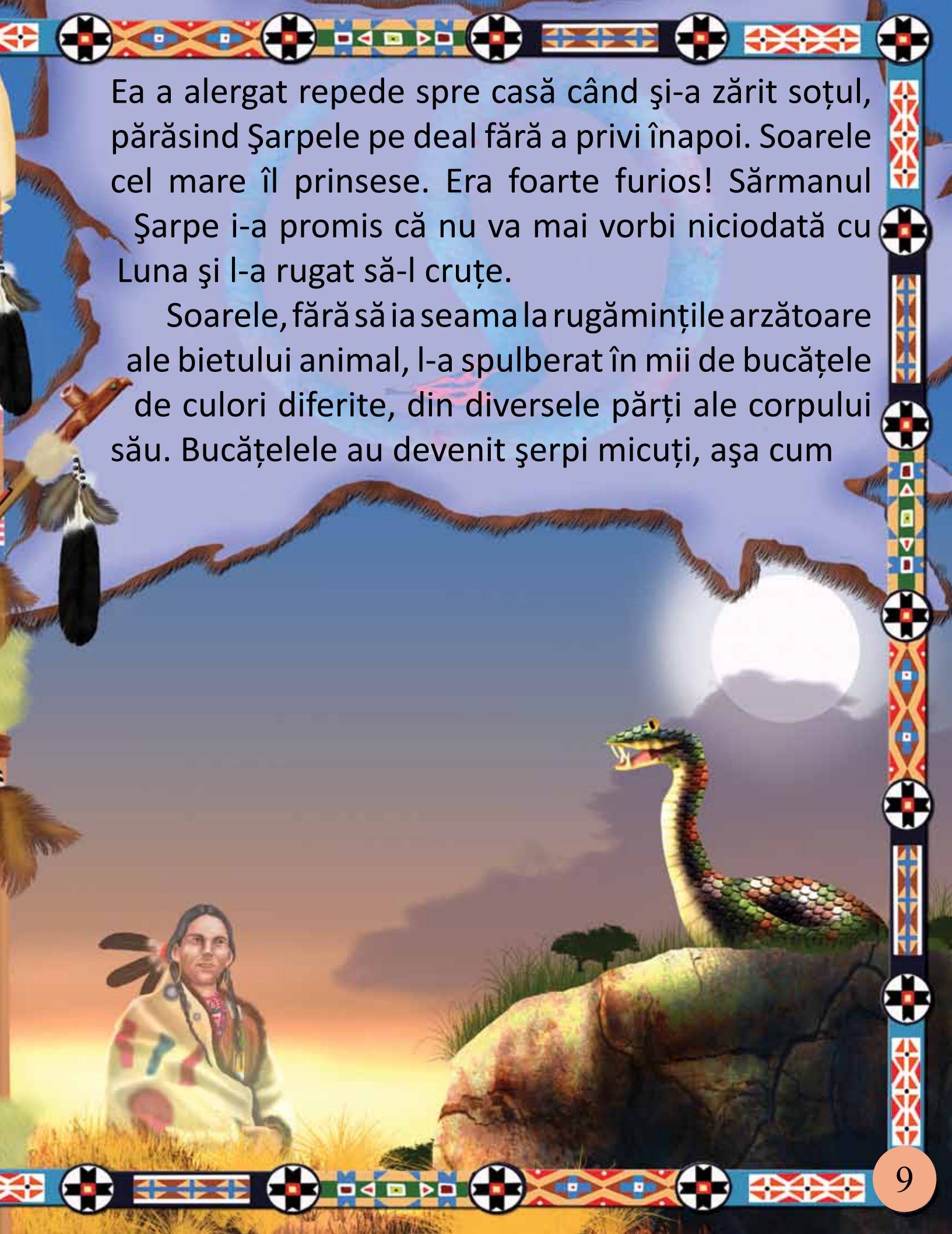
A doua zi de dimineață l-a văzut din nou, însă de această dată a zăbovit și mai mult timp cu el. Atât de mult încât Soarele tocmai se pregătea să

din cort în momentul în care ea ajunsese acasă. Se întrebă ce ar fi putut-o reține atât de mult și începu să-l bănuiască pe Șarpe. Și-a propus să-i pândească și să-i surprindă împreună.

Astfel, în fiecare dimineată, Soarele părăsea locuința puțin mai devreme decât de obicei, așa că îi zări pe cei doi vorbind. Se înfurie peste măsură și nu-l puteți învinovăți fiindcă soția lui își petrecea timpul cu un Șarpe: ceva peste puteri de înțeles.

Ea a alergat repede spre casă când și-a zărit soțul, părăsind Șarpele pe deal fără a privi înapoi. Soarele cel mare îl prinsese. Era foarte furios! Sărmanul Șarpe i-a promis că nu va mai vorbi niciodată cu Luna și l-a rugat să-l cruțe.

Soarele, fără să ia seama la rugămințile arzătoare ale bietului animal, l-a spulberat în mii de bucățele de culori diferite, din diversele părți ale corpului său. Bucățelele au devenit șerpi miciuți, așa cum

sunt ei în zilele noastre, așa cum îi vedeți acum, în zilele toride de vară târându-și trupul spre vreo piatră sau văgăună.

Însă deveniră prea mici pentru ca Luna să-i poată zări. În acest fel s-a umplut lumea de tot felul de șerpi și de aceea sunt ei atât de mulți și de mici în zilele noastre.

Noi nu prea agreăm Poporul Șerpilor. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem că au un scop în

această lume, au o menire, altfel nu s-ar afla aici.

Aceasta a fost o povestioară despre primul Șarpe din lume. Măine seară, dacă mă veți vizita, veți afla ce i s-a întâmplat Bătrânului care a furat pantalonii Soarelui.

Dar acum sunt obosit, așa că duceți-vă cu toții pe la corturile voastre și lăsați-mă să dorm! Am nevoie de odihnă căci îmbătrânesc. Haideți, acasă cu voi!

Bătrânul care a furat pantalonii Soarelui

Lumina focului din sobă: jocul ei pare că ține pasul cu acțiunile descrise de povestitor, arătând umbre când povestea e înfricoșătoare și luminând când este veselă. Interesul ascultătorilor urmează jocul vâlvătăii, sporind sau micșorându-se.

Cortul era luminat când am ajuns și am auzit cântecul vesel al copiilor care, odată cu intrarea mea, a încetat, zâmbetele sfioase luându-i locul.

În spatele Vulturului Războinic se afla un indian bătrân pe nume Haină Roșie. Gazda ne-a spus că era un musafir foarte important și un prieten vechi.

Vulturul Războinic a aprins pipa, trecând-o celorlalți, după ce prima dată a închinat-o Soarelui, tatăl, și Pământului, mama tuturor celor existente.

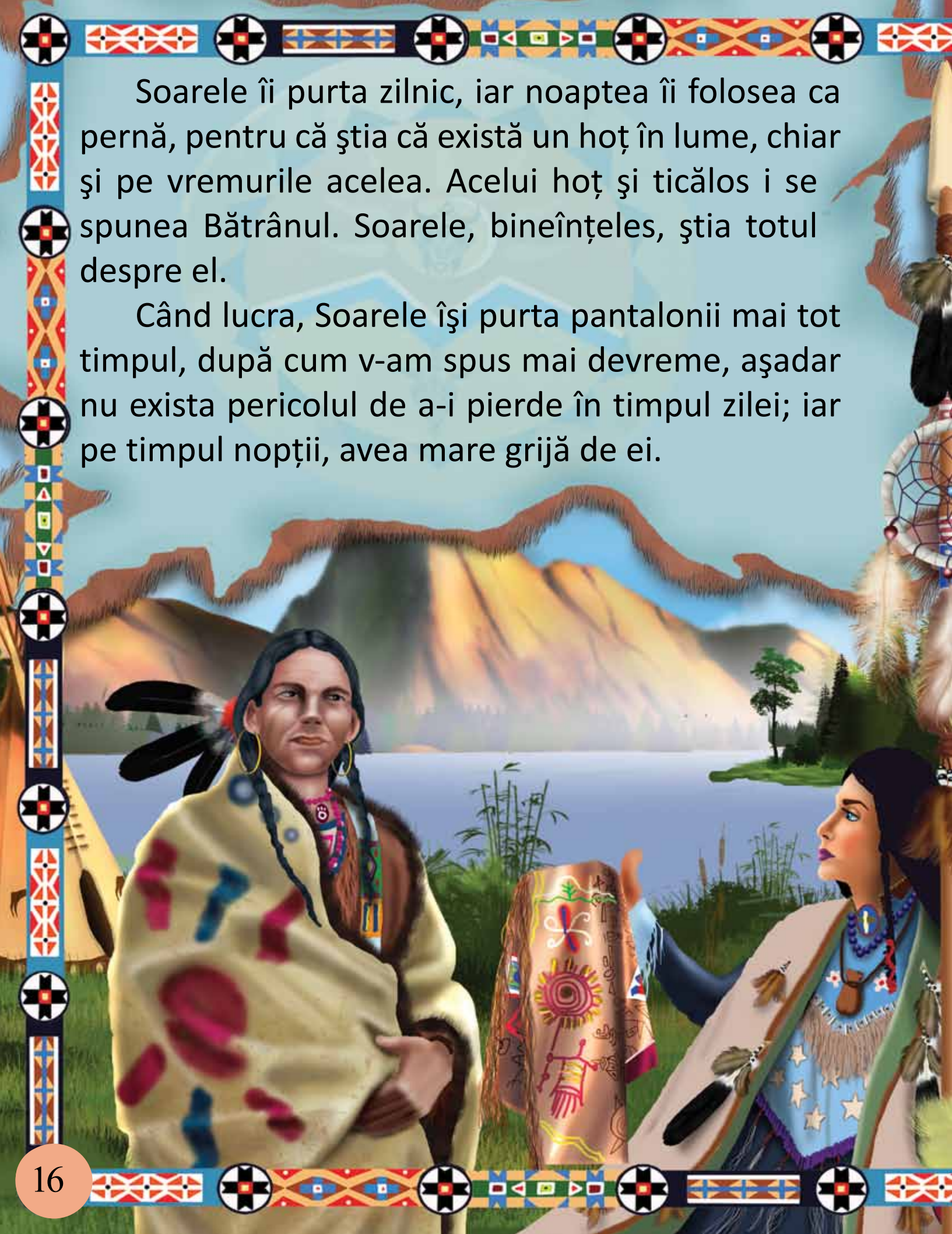
În corturile celor din tribul Picior Negru, pipa nu avea voie să fie trecută prin fața ușii. Acest lucru ar fi însemnat o insultă adusă gazdei, dar ar fi adus și ghinion celor prezenți. Prin urmare, dacă erau adunați mai mulți oaspeți în cabană, pipa era trecută prima dată la stânga din mână în mână până ajungea lângă ușă, după care era trecută înapoi, nefumată, gazdei unde era umplută din nou și era trecută mai departe celor din dreapta.

După ce a încheiat acest ritual, Vultur Războinic și-a început povestea fără nicio altă introducere:

Într-o bună zi, Luna i-a făcut Soarelui o pereche de pantaloni: era o adevărată minunăție cum nu s-a mai văzut până atunci. Au fost cusuți cu acele colorate din veșmântul porcilor spinoși și au fost împodobiți cu diferite semne importante. Niciodată nu mai văzuseră ochii omenești așa ceva. Au trecut multe ierni până ca Luna să-i termine.

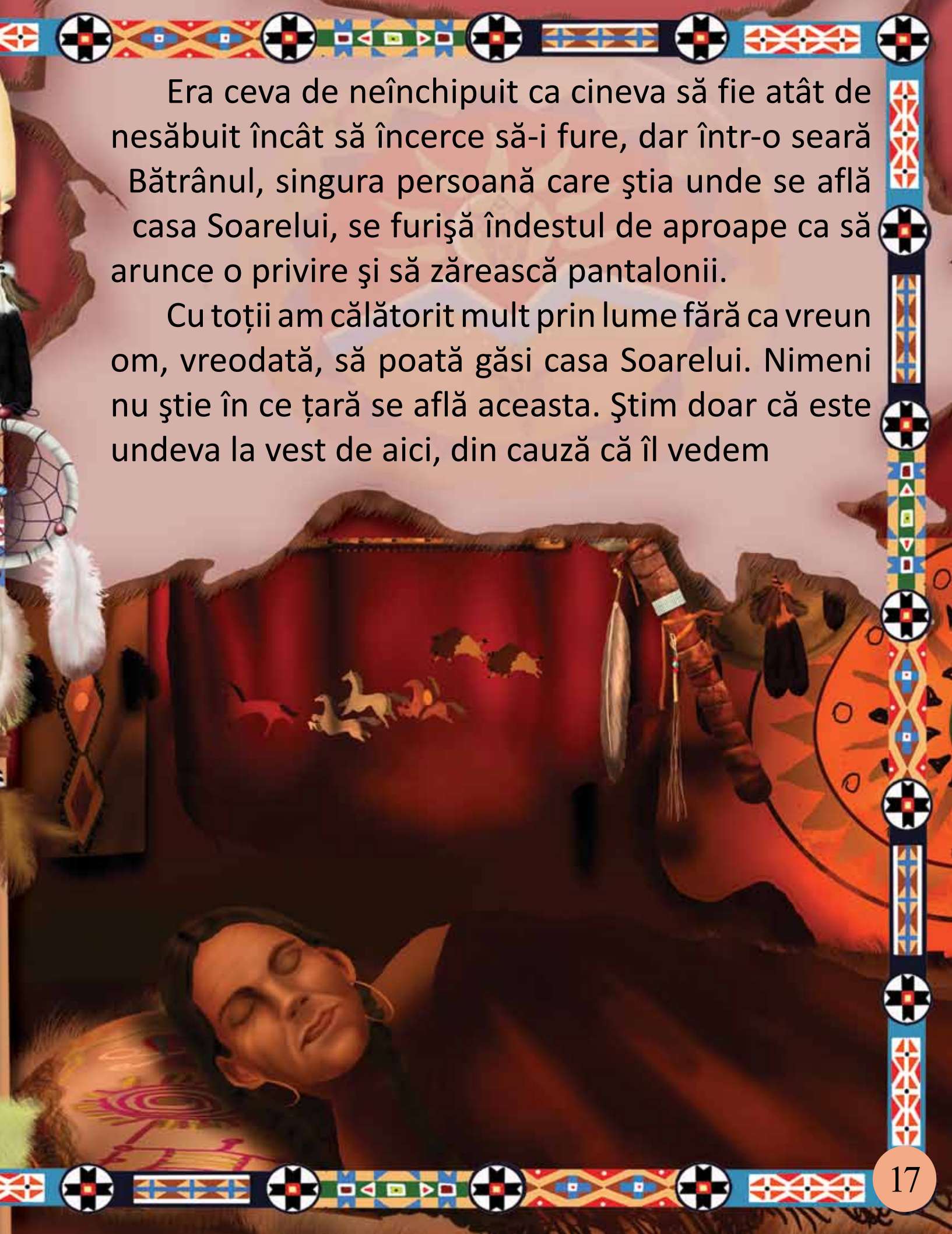

Soarele îi purta zilnic, iar noaptea îi folosea ca pernă, pentru că știa că există un hoț în lume, chiar și pe vremurile acelea. Acelui hoț și ticălos i se spunea Bătrânul. Soarele, bineînțeles, știa totul despre el.

Când lucra, Soarele își purta pantalonii mai tot timpul, după cum v-am spus mai devreme, așadar nu exista pericolul de a-i pierde în timpul zilei; iar pe timpul nopții, avea mare grijă de ei.

The background of the page is a detailed illustration of a Native American interior. A woman with dark hair and large hoop earrings is sleeping peacefully on a patterned pillow. Behind her is a large red tapestry featuring a yellow horse and rider. To the left, a dreamcatcher hangs on the wall. The entire scene is framed by a decorative border with geometric patterns and circular motifs.

Era ceva de neînchipuit ca cineva să fie atât de nesăbuit încât să încerce să-i fure, dar într-o seară Bătrânul, singura persoană care știa unde se află casa Soarelui, se furișă îndestul de aproape ca să arunce o privire și să zărească pantalonii.

Cu toții am călătorit mult prin lume fără ca vreun om, vreodată, să poată găsi casa Soarelui. Nimeni nu știe în ce țară se află aceasta. Știm doar că este undeva la vest de aici, din cauză că îl vedem

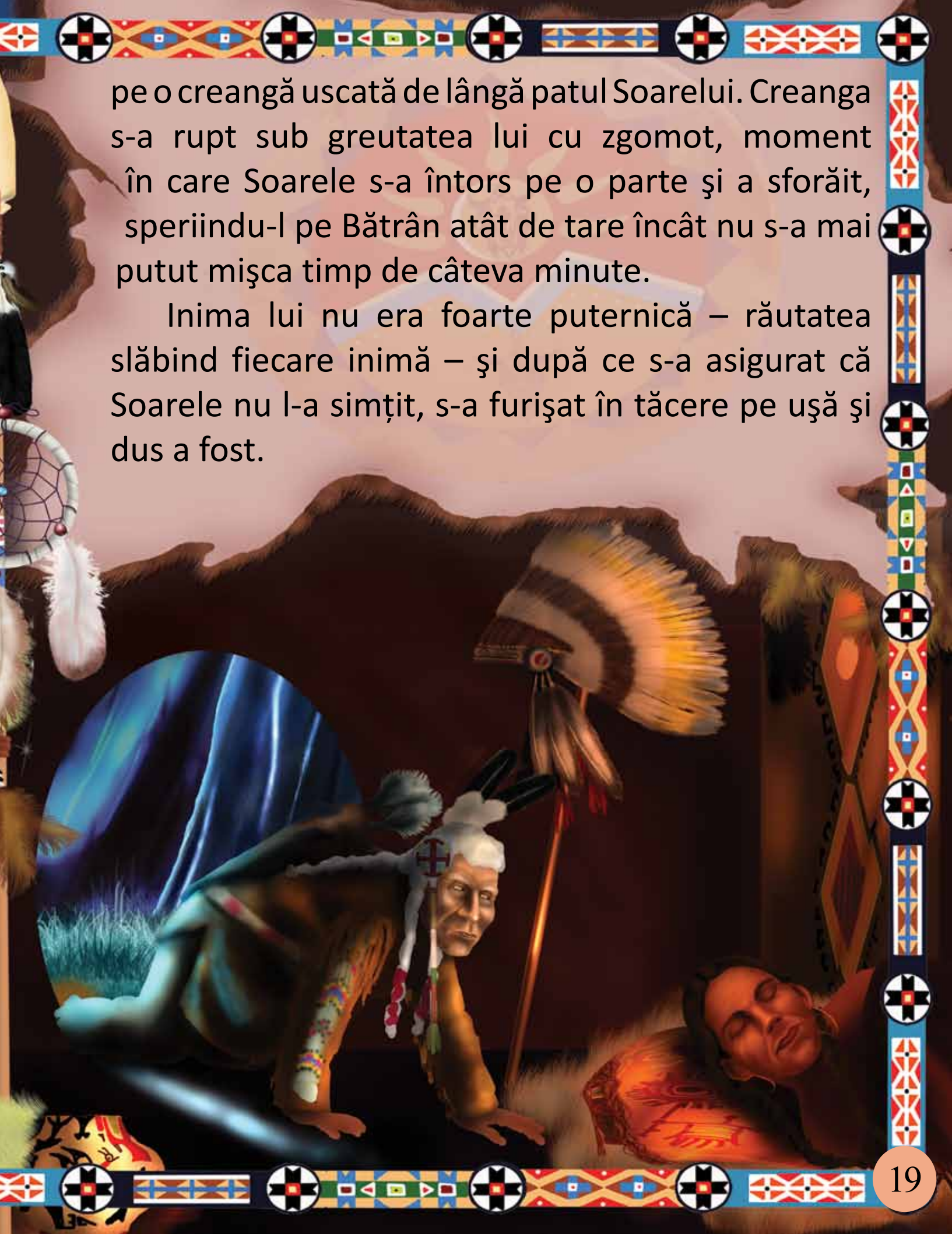
mergând în acea direcție, dar Bătrânul știa totul, în afară de faptul că nu poate păcăli Soarele.

S-a hotărât deci să fure pantalonii, așa că s-a furișat pe ușa casei. Nu mai era nimeni înăuntru în afară de Soare, din cauză că Luna era pe cer împreună cu copii, Stelele. Așadar s-a gândit să ia pantalonii și să fugă cu ei. S-a lăsat în genunchi ca să umble asemenea Poporului Urșilor, dar fiind întuneric beznă în încăpere, și-a așezat genunchiul

pe o creangă uscată de lângă patul Soarelui. Creanga s-a rupt sub greutatea lui cu zgomot, moment în care Soarele s-a întors pe o parte și a sforăit, sperându-l pe Bătrân atât de tare încât nu s-a mai putut mișca timp de câteva minute.

Inima lui nu era foarte puternică – răutatea slăbind fiecare inimă – și după ce s-a asigurat că Soarele nu l-a simțit, s-a furișat în tăcere pe ușă și dus a fost.

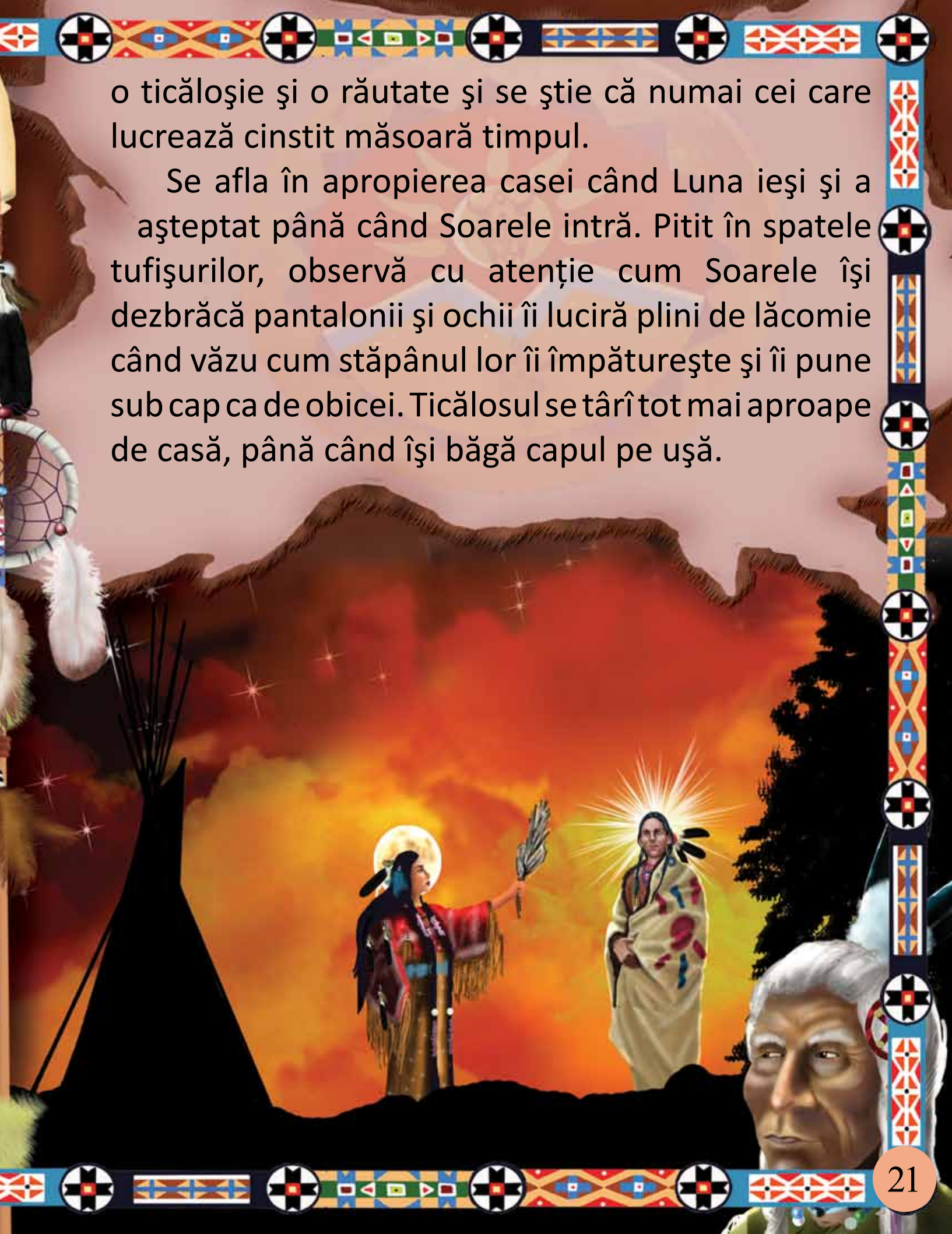
Nu s-a oprit decât pe un vârf de deal să tragă cu urechea, dar nu s-a auzit nicio mișcare; așa că s-a așezat și a căzut pe gânduri. „O să-i iau mâine seară când va adormi din nou”, își spunea.

A urmărit Luna în timp ce se întorcea acasă și a văzut Soarele mergând la lucru, dar nu s-a depărtat prea tare de casă pentru că vroia să fie aproape pe când se lăsa noaptea din nou. Nu a avut mult de așteptat, fiindcă tot ce avea de făcut Bătrânul era

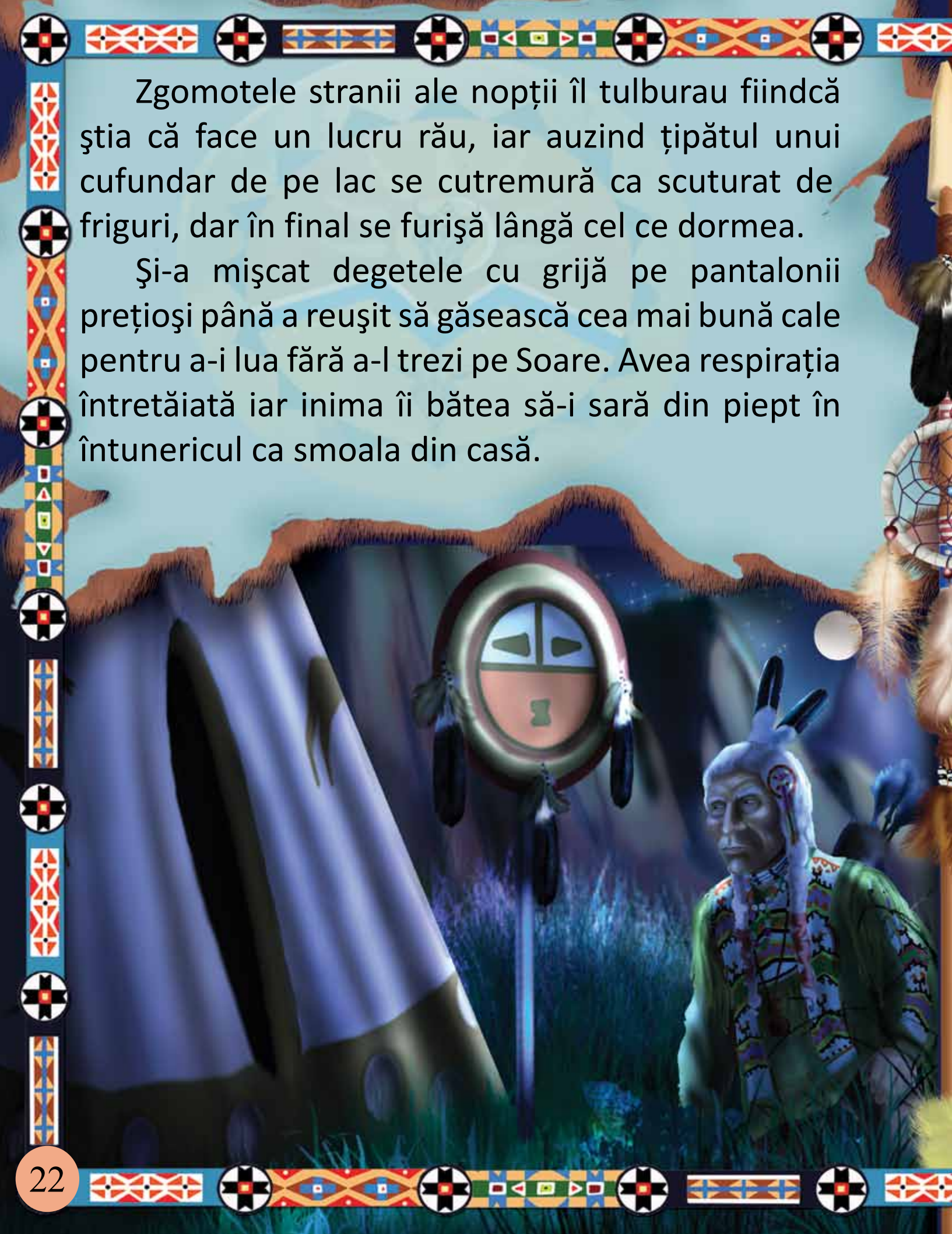
o ticăloșie și o răutate și se știe că numai cei care lucrează cinstit măsoară timpul.

Se afla în apropierea casei când Luna ieși și a așteptat până când Soarele intră. Pitit în spatele tufișurilor, observă cu atenție cum Soarele își dezbracă pantalonii și ochii îi luciră plini de lăcomie când văzu cum stăpânul lor îi împătorește și îi pune sub cap ca de obicei. Ticălosul se târî tot mai aproape de casă, până când își băgă capul pe ușa.

Zgomotele stranii ale nopții îl tulburau fiindcă știa că face un lucru rău, iar auzind țipătul unui cufundar de pe lac se cutremură ca scuturat de friguri, dar în final se furișă lângă cel ce dormea.

Și-a mișcat degetele cu grijă pe pantalonii prețioși până a reușit să găsească cea mai bună cale pentru a-i lua fără a-l trezi pe Soare. Avea respirația întretăiată iar inima îi bătea să-i sară din piept în întunericul ca smoala din casă.

O transpirație rece, de care au parte în special cei cu inima slabă, îi acoperi corpul și, pentru un moment, se gândi să se întoarcă într-o altă noapte.

Totuși, lăcomia l-a cuprins din nou și lăsându-se pradă ei, fură pantalonii de sub capul Soarelui. Apoi s-a furișat afară precaut, uitându-se peste umăr în timp ce ieșea, după care a luat-o la fugă peste văi și peste munți, peste râuri și prin desișuri. În timp ce fugea râdea atât de tare de iscusința lui încât în

curând obosi și se gândi: „Sunt destul de departe, așa că pot trage un pui de somn. Este ușor să furi de la Soare; la fel de ușor ca și cum ai fura de la Urs sau Castor.”

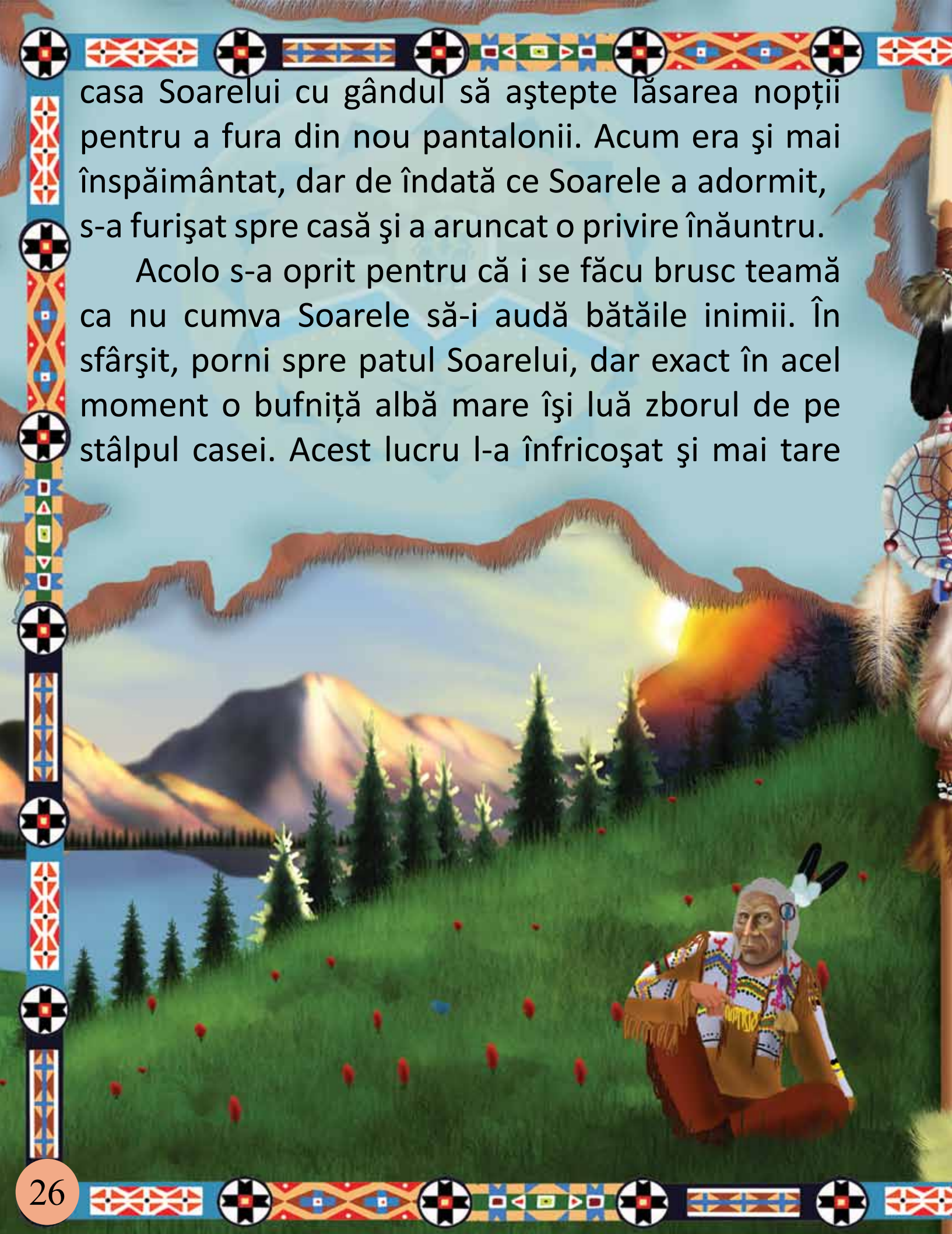
Împături pantalonii și-i așeză sub cap așa cum făcea Soarele și adormi. Visase însă ceva care îl trezi brusc. Faptele rele ne aduc tuturor coșmaruri. Bătrânul s-a ridicat în picioare și a văzut cum Soarele stătea în fața lui și râdea în hohote. S-a înspăimântat

și a luat-o la sănătoasa, lăsând pantalonii în urmă.

Râzând, Soarele și-a luat pantalonii și a pornit spre vest, din cauză că el este tot timpul ocupat. A crezut că nu-l va mai vedea niciodată pe Bătrân, dar pentru ca să înveți un prost despre înțelepciune este nevoie de mai mult decât de o lecție. Bătrânul nu merse prea departe: stătu ascuns în pădurice până când Soarele se pierdu în zare. După aceasta, se îndreptă din nou spre vest și stătu ascuns lângă

casa Soarelui cu gândul să aștepte lăsarea nopții pentru a fura din nou pantalonii. Acum era și mai înspăimântat, dar de îndată ce Soarele a adormit, s-a furișat spre casă și a aruncat o privire înăuntru.

Acolo s-a oprit pentru că i se făcu brusc teamă ca nu cumva Soarele să-i audă bătăile inimii. În sfârșit, porni spre patul Soarelui, dar exact în acel moment o bufniță albă mare își luă zborul de pe stâlpul casei. Acest lucru l-a înfricoșat și mai tare

deoarece știa că era semn de mare ghinion. Totuși a continuat să se furișeze până aproape de Soare.

Întreaga casă era decorată cu lucruri vopsite și pictate de Lună, iar semnele ciudate de pe ele îl făceau pe hoțul laș să tremure. A auzit strigătul unei păsări de noapte afară. Fiind sigur că zgomotul îl va trezi pe Soare dintr-un moment într-altul, s-a apropiat și mai mult și a luat pantalonii cu degete tremurânde, la fel cum făcuse cu o noapte mai

devreme, fără să-l trezească pe marele adormit. După aceea se furișă afară din casă, încurajându-se așa cum fac lașii când le este frică.

„Acum, își spuse el, trebuie să fug mai repede și mai departe decât data trecută. Nu mă voi opri toată noaptea și va trebui să stau ascuns între munți în timpul zilei când Soarele este pe cer.”

A plecat așadar departe – alergând cum știu numai bizonii – fără să se uite în lături, fără să-și

plece urechea la nimic, fără să se oprească nici măcar pentru o clipită. Când începu să se crape de ziuă, Bătrânul era deja la mare depărtare de casa Soarelui. Își găsi o ascunzătoare potrivită într-o vale adâncă printre niște tufișuri care creșteau acolo.

A ascultat vreme îndelungată zgomotele din jur, dar într-un târziu a îndrăznit să se lase pradă somnului. Era obosit de la marea alergătură și a dormit vreme îndelungată, dar când a deschis

ochii, Soarele era acolo uitându-se la el. De data aceasta nu mai râdea. Bătrânul a luat-o din nou la fugă foarte înspăimântat, dar Soarele l-a înșfăcat și l-a aruncat cât colo. Se vedea că e foarte supărat, căci îi spuse:

– Bătrânule, ești un hoț deștept, dar totuși ești prost în același timp fiindcă furi de la mine și crezi că te poți ascunde de mine. Este a doua oară când încerci

să-mi furi pantalonii pe care soția mea mi i-a dăruit
și nu uita că te-am găsit cu ușurință și prima dată, și
acum. Nu știi tu oare că toată lumea asta este casa
mea și nu poți ieși niciodată din ea, chiar dacă fugi?
Nu știi tu oare că eu îmi luminez în fiecare zi casa și
o cercetez cu atenție? Nu ești conștient că nimic nu
poate sta ascuns de mine? Nu îți voi face rău nici de
această dată, dar te avertizez: dacă mai îndrăznești
vreodată să furi ceva, te voi pedepsi amarnic.

Acum pleacă și nu să nu te mai văd furând din nou! Să știi că te voi veghea mereu, dar dacă vei face vreo faptă rea, te voi urmări până la capătul pământului.

Bătrânul plecă rușinat, iar Soarele o luă și el spre vest pentru a-și continua treaba. Atât a fost povestirea. Acum mergeți cu toții la culcare; eu voi rămâne să vorbesc mai departe cu prietenul meu care cunoaște războiul la fel de bine ca mine.

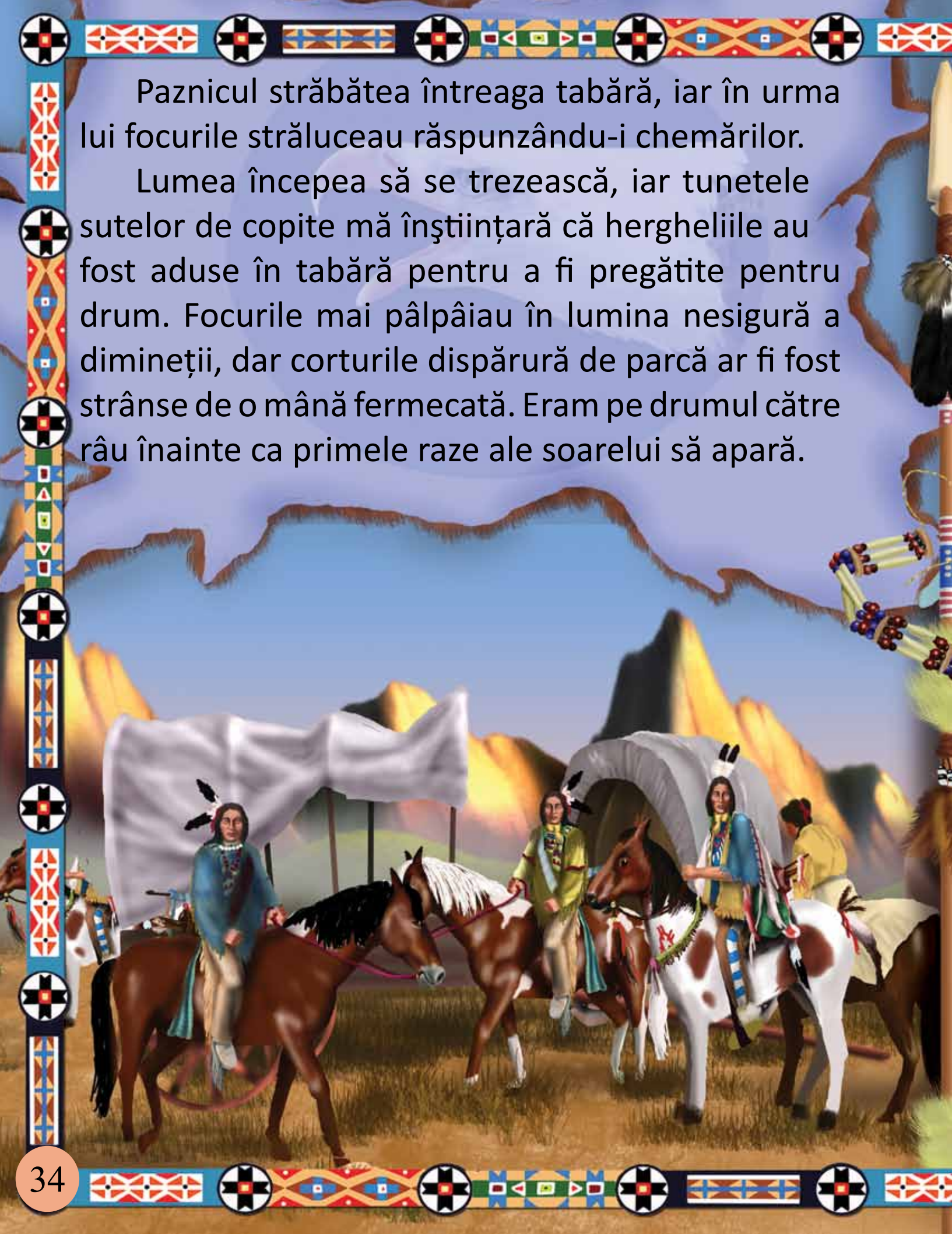
De ce are Șoimul de Noapte aripi minunate?

Am fost trezit de vocea paznicului de tabără și, cu toate că era încă întuneric, am stat să-l ascult. Urma să ridicăm tabăra. Trebuia să ajungem la gura Mariei, „Râul care se învoburează cu altul”, cum este denumit de indieni deoarece tulbură apele Missouriului.

Paznicul străbătea întreaga tabără, iar în urma lui focurile străluceau răspunzându-i chemărilor.

Lumea începea să se trezească, iar tunetele sutelor de copite mă înștiințară că hergheliile au fost aduse în tabără pentru a fi pregătite pentru drum. Focurile mai pâlpâiau în lumina nesigură a dimineții, dar corturile dispărură de parcă ar fi fost strânse de o mână fermecată. Eram pe drumul către râu înainte ca primele raze ale soarelui să apară.

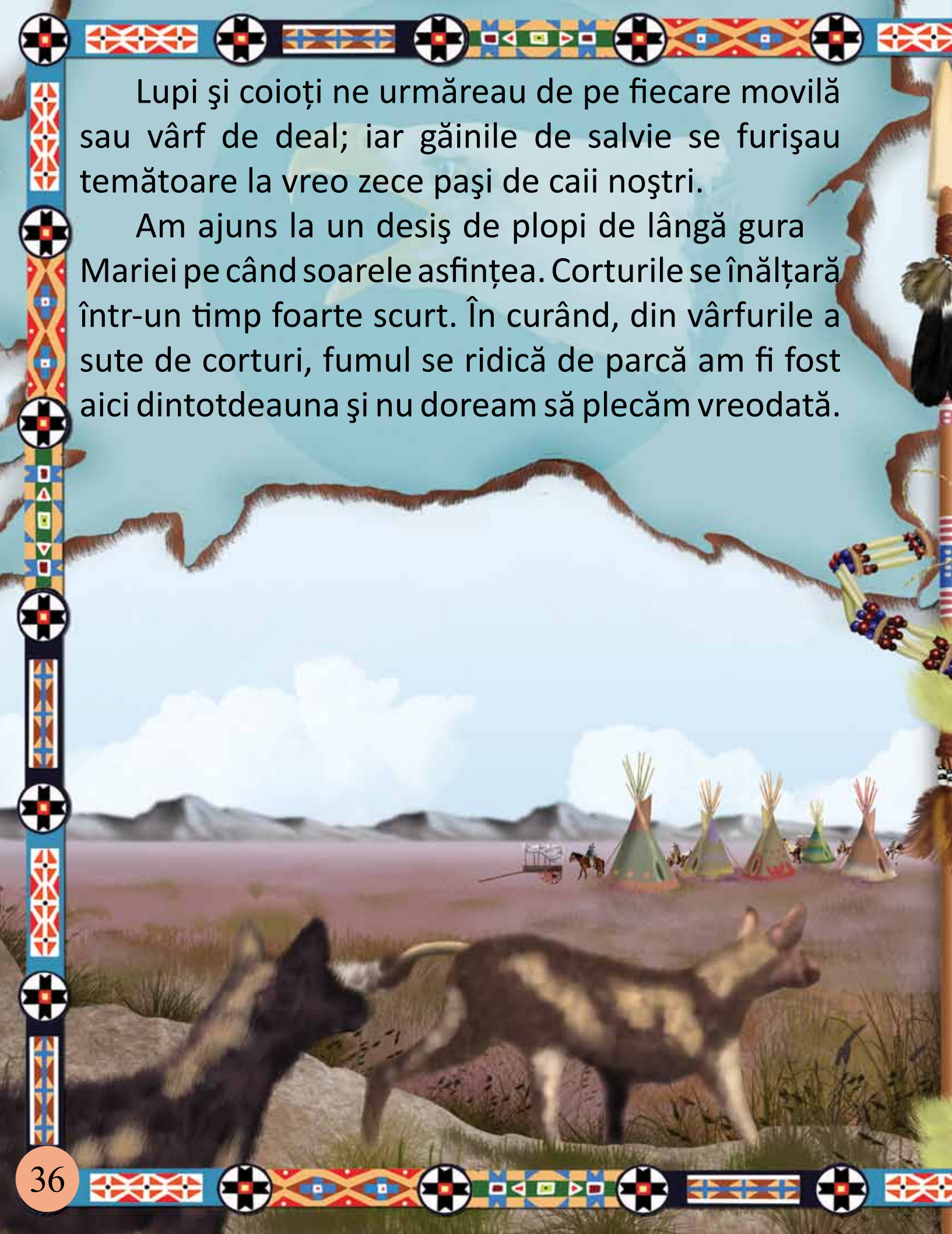

Nu se vedea nici măcar un nor pe cer și nu se simțea nicio adiere. Soarele se ivi și, cu lumina lui, acoperi câmpiile și vârfurile dealurilor.

Ici și colo se zărea țâșnind câte un iepure de câmp, iar grupurile de antilope grațioase se retrăgeau din calea noastră oprindu-se în vârful unui deal și urmărind ciudata procesiune cu ochi mirați, iar o dată am zărit un nor de praf ridicat de o ceată de bizoni din depărtare.

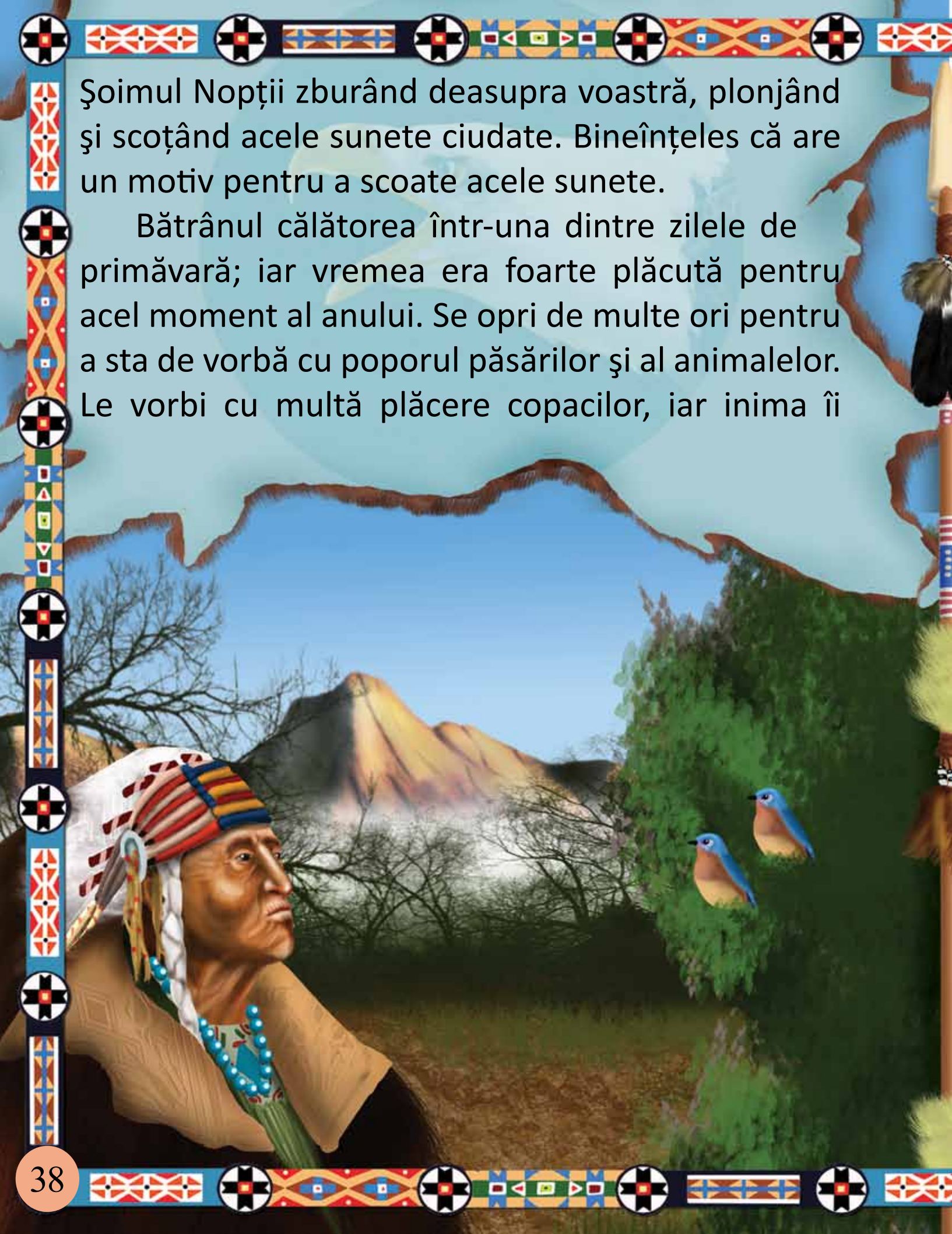
Lupi și coioți ne urmăreau de pe fiecare movilă sau vârf de deal; iar găinile de salvie se furișau temătoare la vreo zece pași de caii noștri.

Am ajuns la un desiș de plop de lângă gura Mariei pe când soarele asfințea. Corturile se înălțară într-un timp foarte scurt. În curând, din vârfurile a sute de corturi, fumul se ridică de parcă am fi fost aici dintotdeauna și nu doream să plecăm vreodată.

Imediat ce am terminat de cinat m-am întâlnit cu copiii și împreună am căutat cortul Vulturului Războinic. Era într-o dispoziție foarte veselă și a insistat să fumăm două pipe înainte de a începe povestirile. Într-un târziu, grăi:

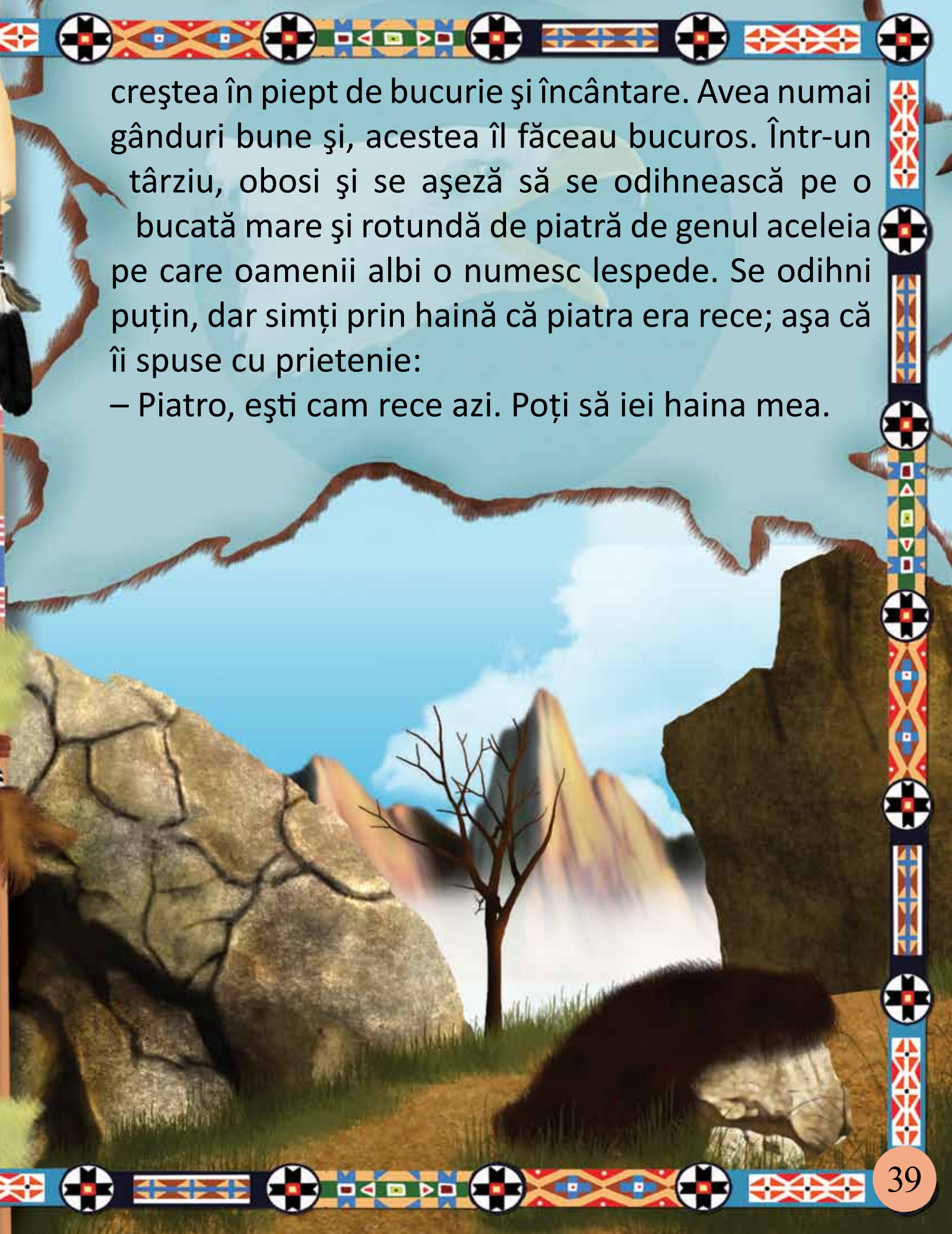
– În seara asta veți afla de ce are Șoimul Noptii straie deosebite. Bunicul meu mi-a povestit despre asta când eram tânăr. Sunt sigur că ați observat

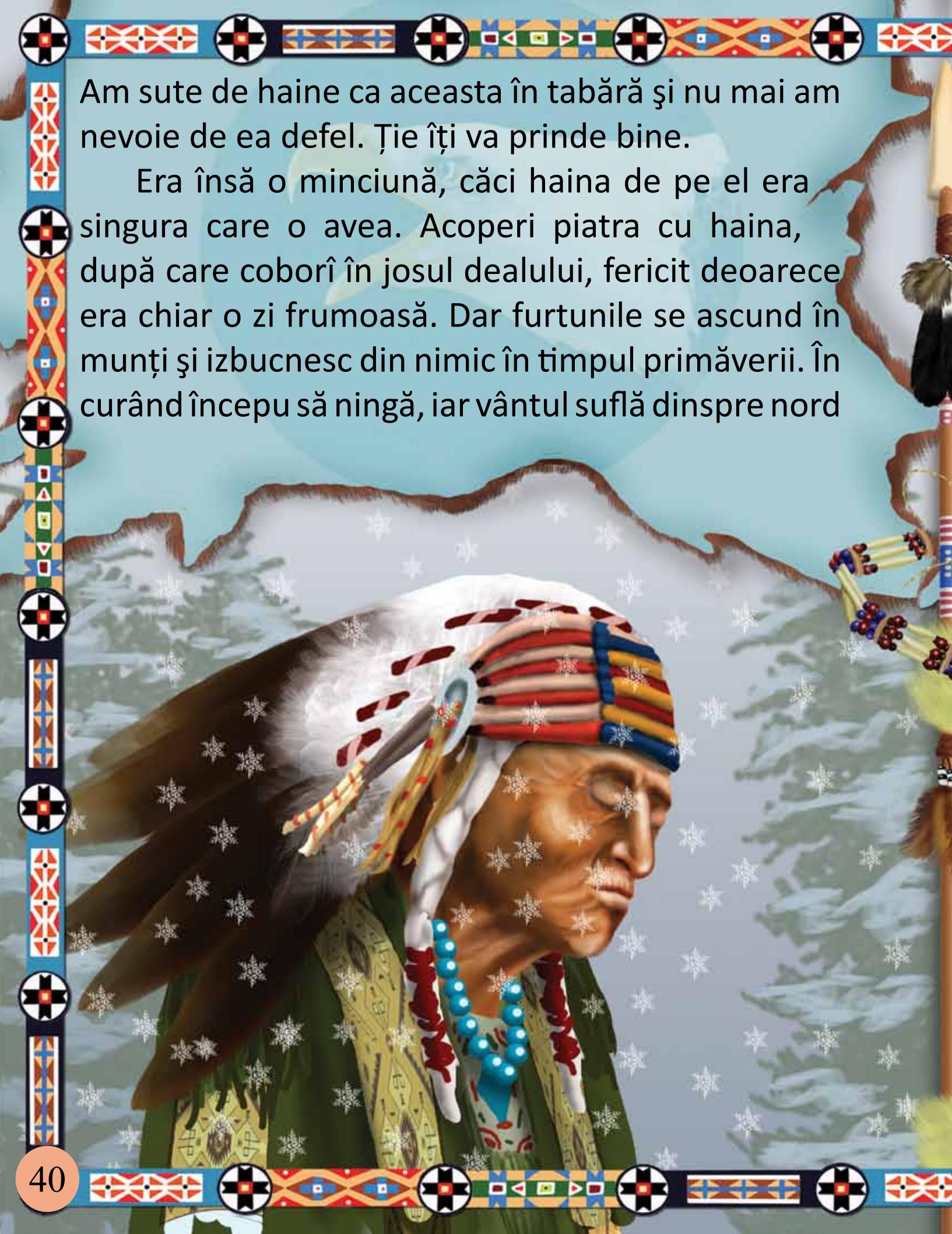
Șoimul Noptii zburând deasupra voastră, plonjând și scoțând acele sunete ciudate. Bineînțeles că are un motiv pentru a scoate acele sunete.

Bătrânul călătorea într-una dintre zilele de primăvară; iar vremea era foarte plăcută pentru acel moment al anului. Se opri de multe ori pentru a sta de vorbă cu poporul păsărilor și al animalelor. Le vorbi cu multă plăcere copacilor, iar inima îi

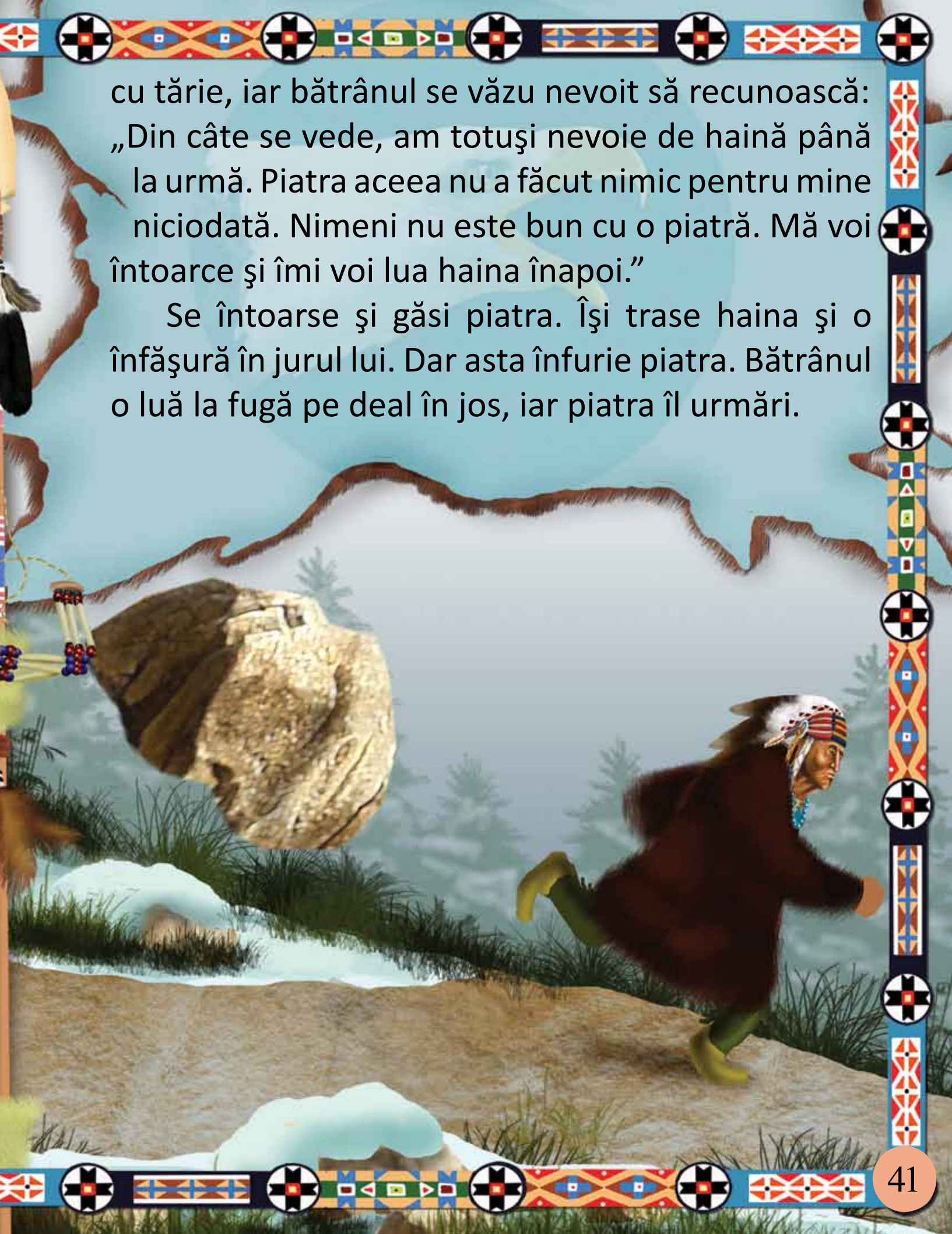
creștea în piept de bucurie și încântare. Avea numai gânduri bune și, acestea îl făceau bucuros. Într-un târziu, obosi și se așeză să se odihnească pe o bucată mare și rotundă de piatră de genul aceleia pe care oamenii albi o numesc lespede. Se odihni puțin, dar simți prin haină că piatra era rece; așa că îi spuse cu prietenie:

– Piatro, ești cam rece azi. Poți să iei haina mea.

Am sute de haine ca aceasta în tabără și nu mai am nevoie de ea defel. Ție îți va prinde bine.

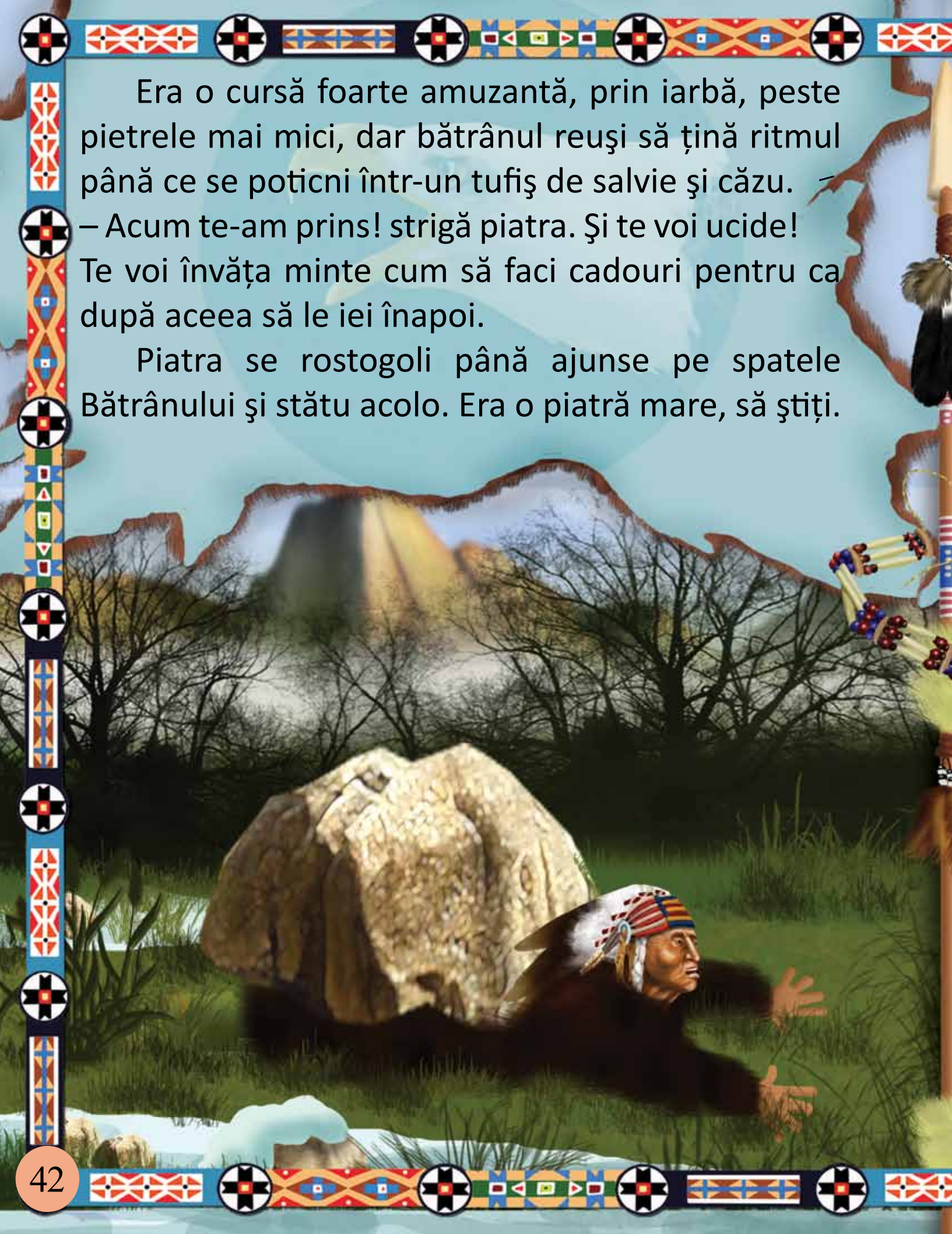
Era însă o minciună, căci haina de pe el era singura care o avea. Acoperi piatra cu haina, după care coborî în josul dealului, fericit deoarece era chiar o zi frumoasă. Dar furtunile se ascund în munți și izbucnesc din nimic în timpul primăverii. În curând începu să ningă, iar vântul suflă dinspre nord

cu tărie, iar bătrânul se văzu nevoit să recunoască:
„Din câte se vede, am totuși nevoie de haină până
la urmă. Piatra aceea nu a făcut nimic pentru mine
niciodată. Nimeni nu este bun cu o piatră. Mă voi
întoarce și îmi voi lua haina înapoi.”

Se întoarce și găsi piatra. Își trase haina și o
înfășură în jurul lui. Dar asta înfurie piatra. Bătrânul
o luă la fugă pe deal în jos, iar piatra îl urmări.

Era o cursă foarte amuzantă, prin iarbă, peste pietrele mai mici, dar bătrânul reuși să țină ritmul până ce se poticni într-un tufiș de salvie și căzu. –

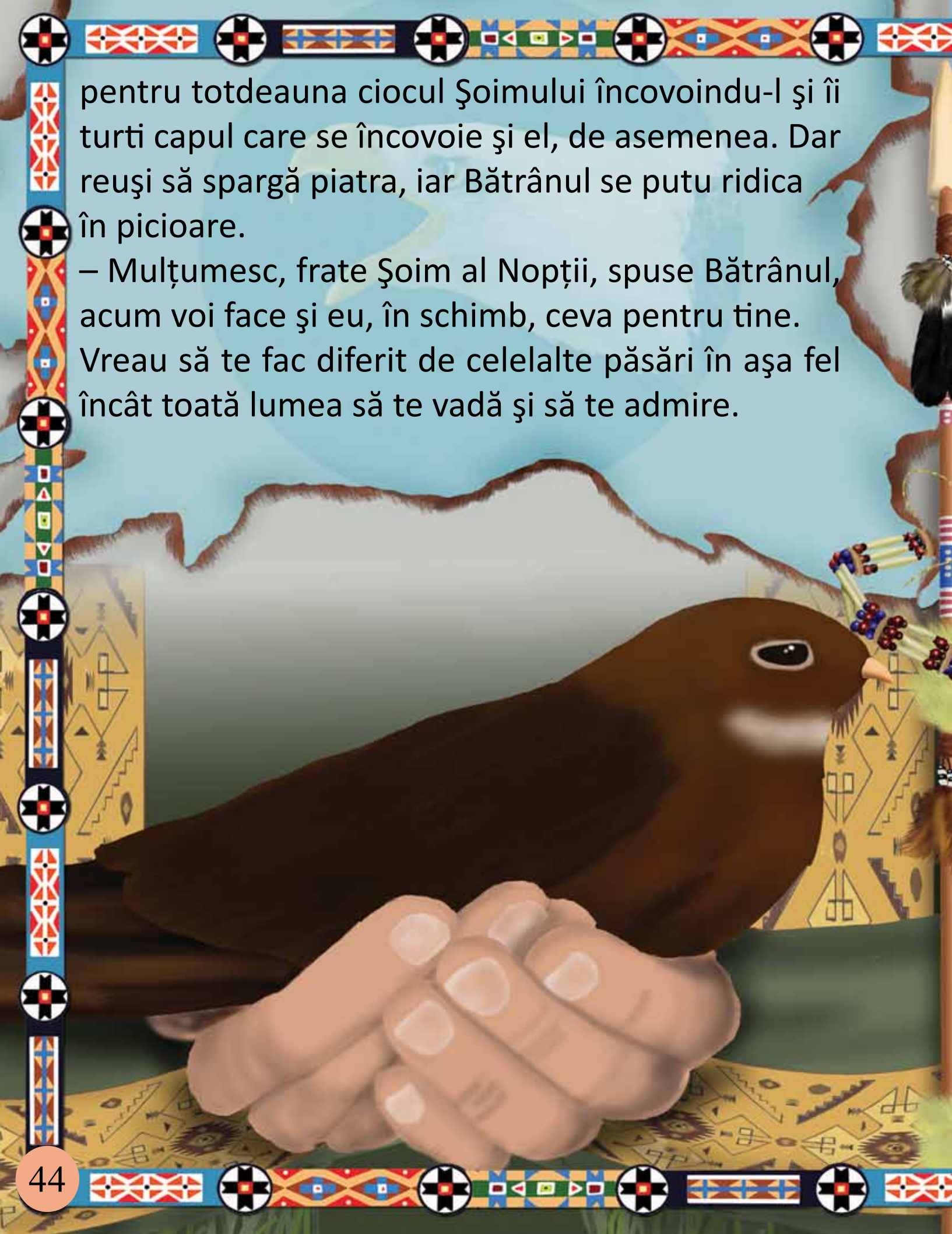
– Acum te-am prins! strigă piatra. Și te voi ucide! Te voi învăța minte cum să faci cadouri pentru ca după aceea să le iei înapoi.

Piatra se rostogoli până ajunse pe spatele Bătrânului și stătu acolo. Era o piatră mare, să știți.

Bătrânul nu se mai putu mișca. A încercat să o rostologască de pe spatele lui, dar nu reuși. Văzând una ca asta, începu să strige după ajutor, dar nu-l auzi nimeni în afară de Șoimul Noptii. Acesta îi promise că îl va ajuta cum îi va sta în putere.

Șoimul se năpusti în jos, drept în piatră, căreia îi dădu o lovitură cât toate zilele și o rupse în două bucăți. Lovitura a fost atât de puternică că zdrobi

pentru totdeauna ciocul Șoimului încovoiindu-l și îi turti capul care se încovoie și el, de asemenea. Dar reuși să spargă piatra, iar Bătrânul se putu ridica în picioare.

– Mulțumesc, frate Șoim al Noptii, spuse Bătrânul, acum voi face și eu, în schimb, ceva pentru tine. Vreau să te fac diferit de celelalte păsări în așa fel încât toată lumea să te vadă și să te admire.

Știți cu toții că atunci când spargi o piatră, din ea iese un praf alb ca zăpada; acest lucru se întâmplă de fiecare dată când o piatră e crăpată.

Bătrânul luă din acel praf fin și alb și îl împrășteie peste aripile Șoimului Noptii în pete și dungi – așa rezuitară dungile pe care le vedeți pe aripile lui – și îi spuse că nicio altă pasăre nu va mai avea acele dungi pe aripi ca ale lui.

Toți copiii Șoimului Noptii arată la fel astăzi și așa vor fi atâta vreme cât vor exista Șoimii Noptii. Bineînțeles că ei sunt mândri de veșmântul lor și din acea cauză se tot învârt deasupra capetelor oamenilor năpustindu-se și planând tot timpul; doresc să își arate frumoasele aripi.

Atât am avut să vă spun în noaptea asta. Mergeți acum fiecare pe la corturile vostre, căci mâine va fi o zi lungă.

Cum a devenit iepurele alb?

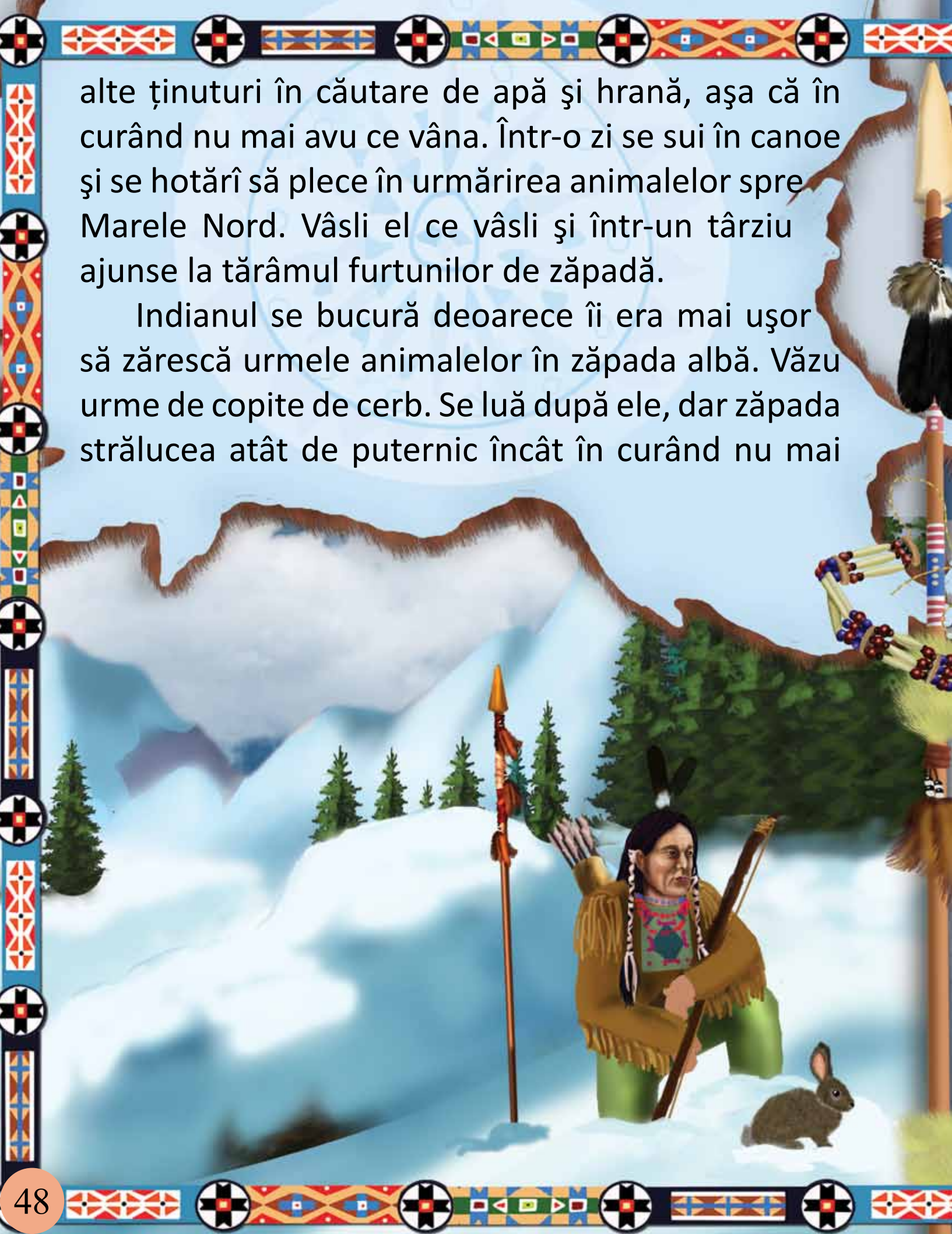
Ziua fusese lungă și obositoare, iar Vulturul Războinic era ostenit. Totuși, când se trezi înconjurat de cei mici, își începu povestea:

Ochi de Șoim, indianul piele roșie, era cel mai iscusit vânător al tribului său. Vara însă, datorită căldurii prea mari, toate animalele porniră spre

alte ținuturi în căutare de apă și hrană, așa că în curând nu mai avu ce vâna. Într-o zi se sui în canoe și se hotărî să plece în urmărirea animalelor spre Marele Nord. Vâsli el ce vâsli și într-un târziu ajunse la tărâmul furtunilor de zăpadă.

Indianul se bucură deoarece îi era mai ușor să zărescă urmele animalelor în zăpada albă. Văzu urme de copite de cerb. Se luă după ele, dar zăpada strălucea atât de puternic încât în curând nu mai

văzu nimic și se rătăci. Spre norocul lui, se întâlnește cu un iepure maroniu care, mărinimos, se oferă să-l ajute. Ochi de Șoim se bucură foarte tare pentru că pe zăpada albă putea zări cu ușurință pata maronie a iepurelui. Așa că acesta îl conduce degrabă la canoea lui.

Ochi de Șoim reușește astfel să ajungă în siguranță acasă. Înainte de a porni la drum, îl mângâie pe iepuraș și îl transformă într-un iepure alb, să nu fie zărit de vânători.

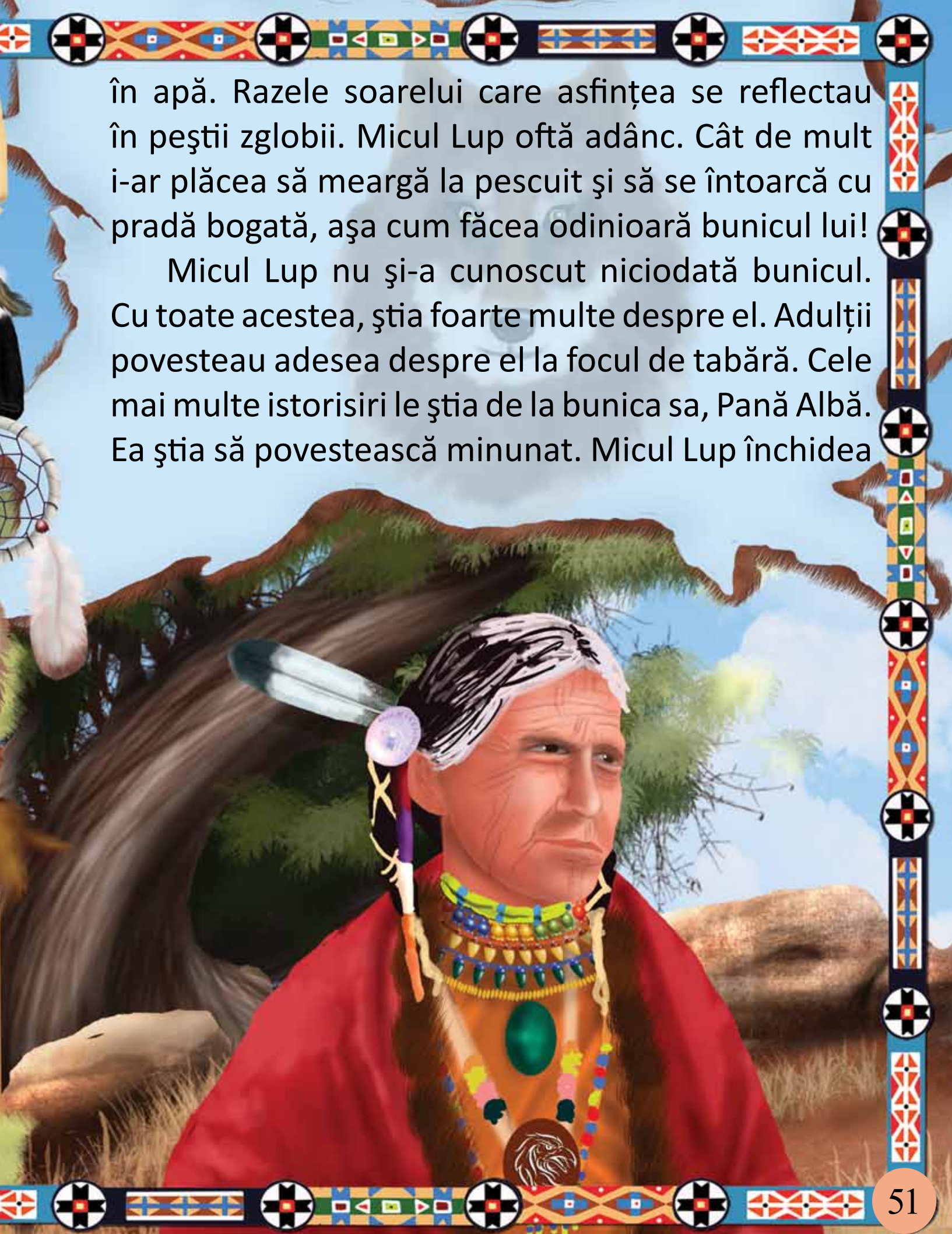

Proba de vitejie a Micului Lup

Micului Cer Senin îi era teamă de apă, astfel că Vulturul Războinic se gândi să i-o spulbere printr-o povestire deosebită. Cu toții îl ascultară cu atenție:

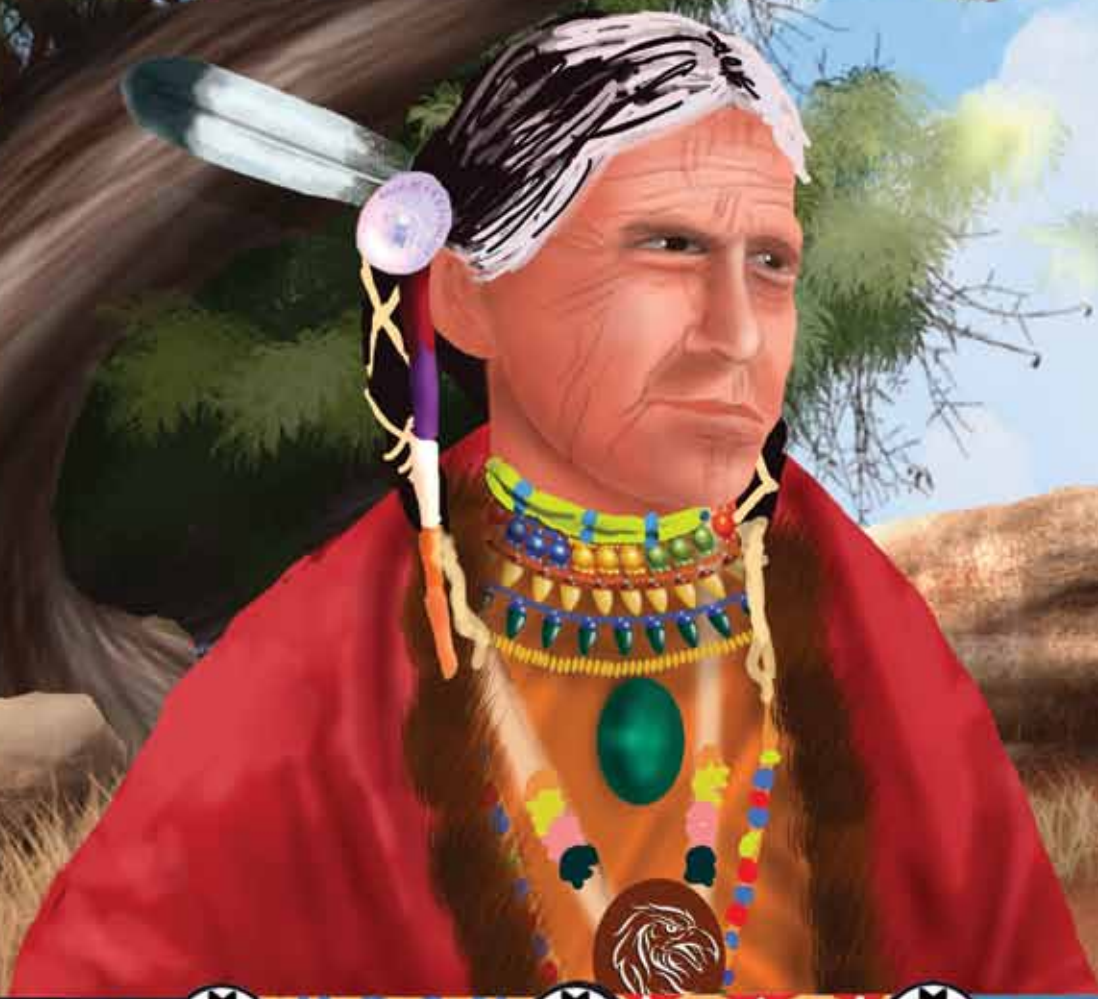
Micul Lup stătea într-o zi sus pe stâncă și privea spre râul cel larg, care șerpuia agale. Vânătorii din tribul său erau plecați la pescuit. Micul Lup vedea cum loveau repetat și cu îndemânare cu sulile

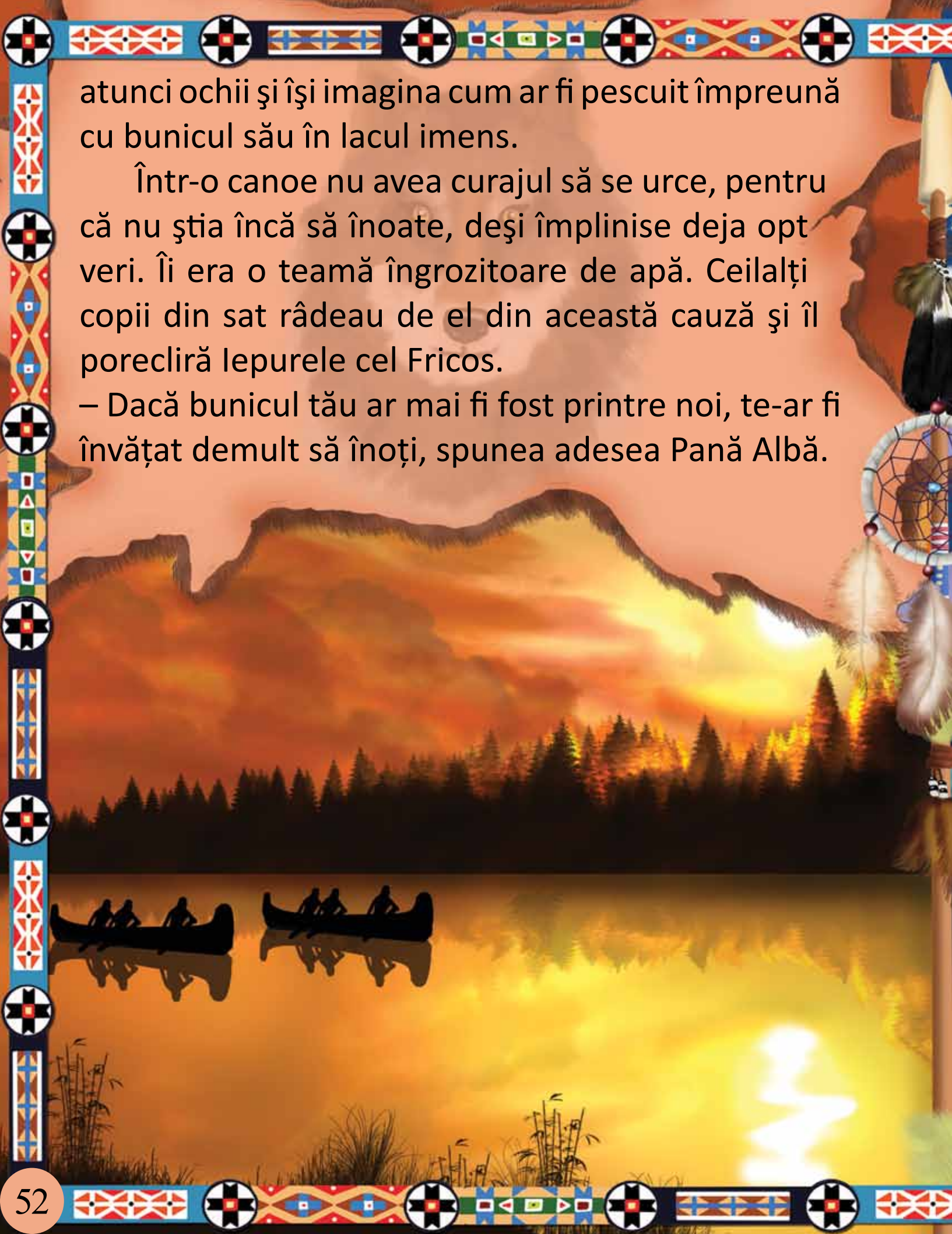

În apă. Razele soarelui care asfințea se reflectau în peștii zglobii. Micul Lup oftă adânc. Cât de mult i-ar plăcea să meargă la pescuit și să se întoarcă cu pradă bogată, așa cum făcea odinioară bunicul lui!

Micul Lup nu și-a cunoscut niciodată bunicul. Cu toate acestea, știa foarte multe despre el. Adulții povesteau adesea despre el la focul de tabără. Cele mai multe istorisiri le știa de la bunica sa, Pană Albă. Ea știa să povestească minunat. Micul Lup închidea

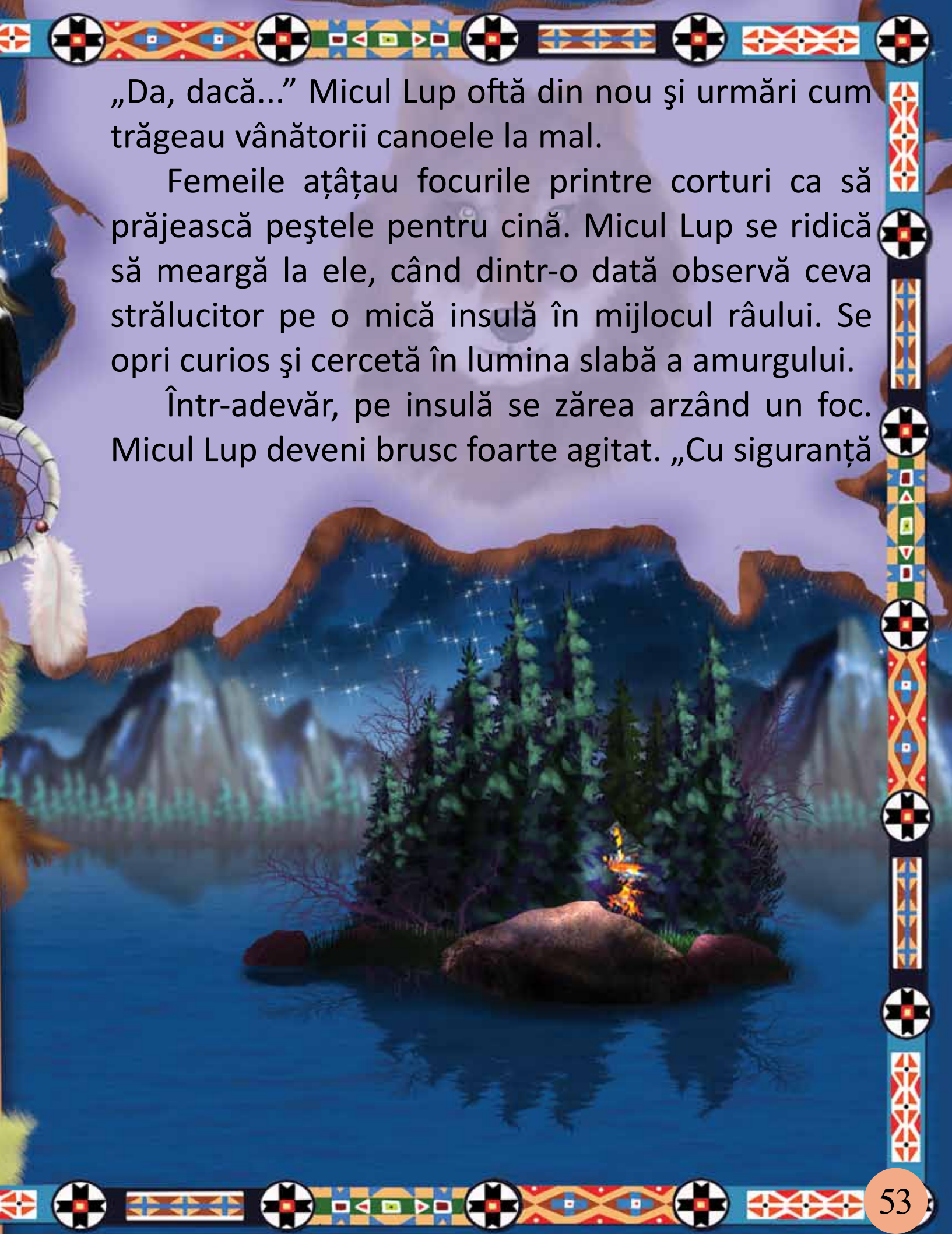

atunci ochii și își imagina cum ar fi pescuit împreună cu bunicul său în lacul imens.

Într-o canoe nu avea curajul să se urce, pentru că nu știa încă să înoate, deși împlinise deja opt veri. Îi era o teamă îngrozitoare de apă. Ceilalți copii din sat râdeau de el din această cauză și îl porecliră lepurele cel Fricos.

– Dacă bunicul tău ar mai fi fost printre noi, te-ar fi învățat demult să înoți, spunea adesea Pană Albă.

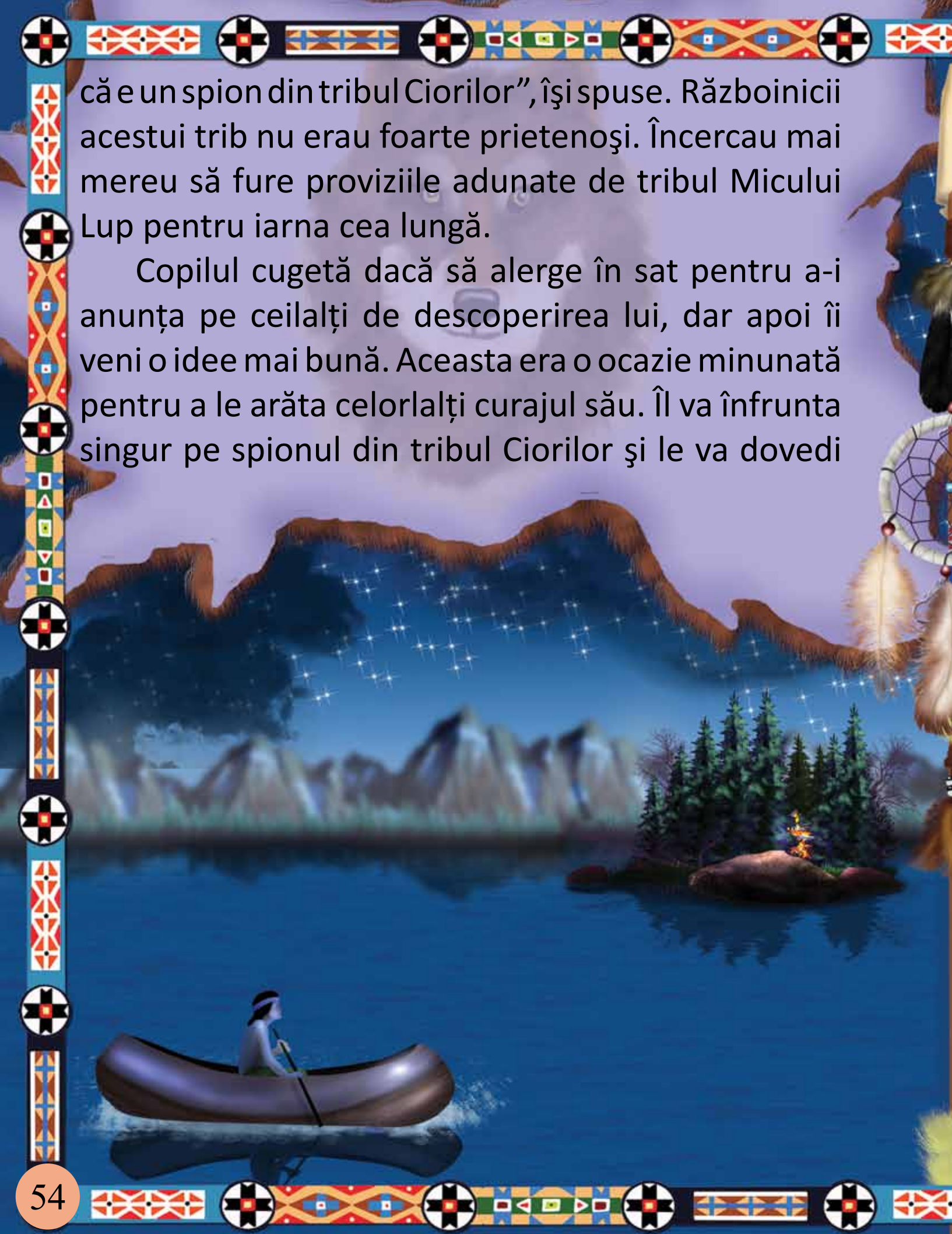

„Da, dacă...” Micul Lup oftă din nou și urmări cum trăgeau vânătorii canoele la mal.

Femeile ațâțau focurile printre corturi ca să prăjească peștele pentru cină. Micul Lup se ridică să meargă la ele, când dintr-o dată observă ceva strălucitor pe o mică insulă în mijlocul râului. Se opri curios și cercetă în lumina slabă a amurgului.

Într-adevăr, pe insulă se zărea arzând un foc. Micul Lup deveni brusc foarte agitat. „Cu siguranță

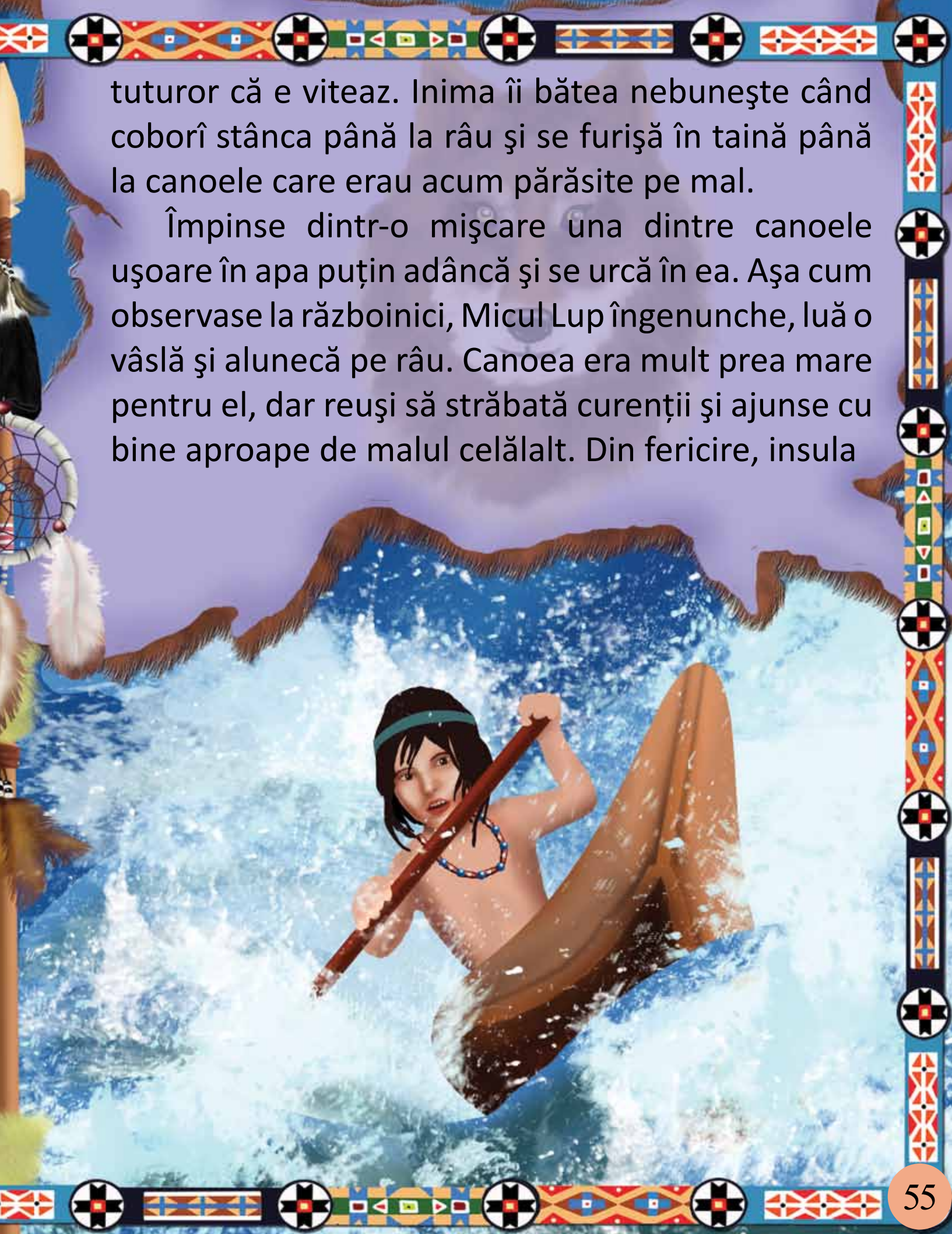
că e un spion din tribul Ciorilor”, își spuse. Războinicii acestui trib nu erau foarte prietenoși. Înceau mai mereu să fure proviziile adunate de tribul Micului Lup pentru iarna cea lungă.

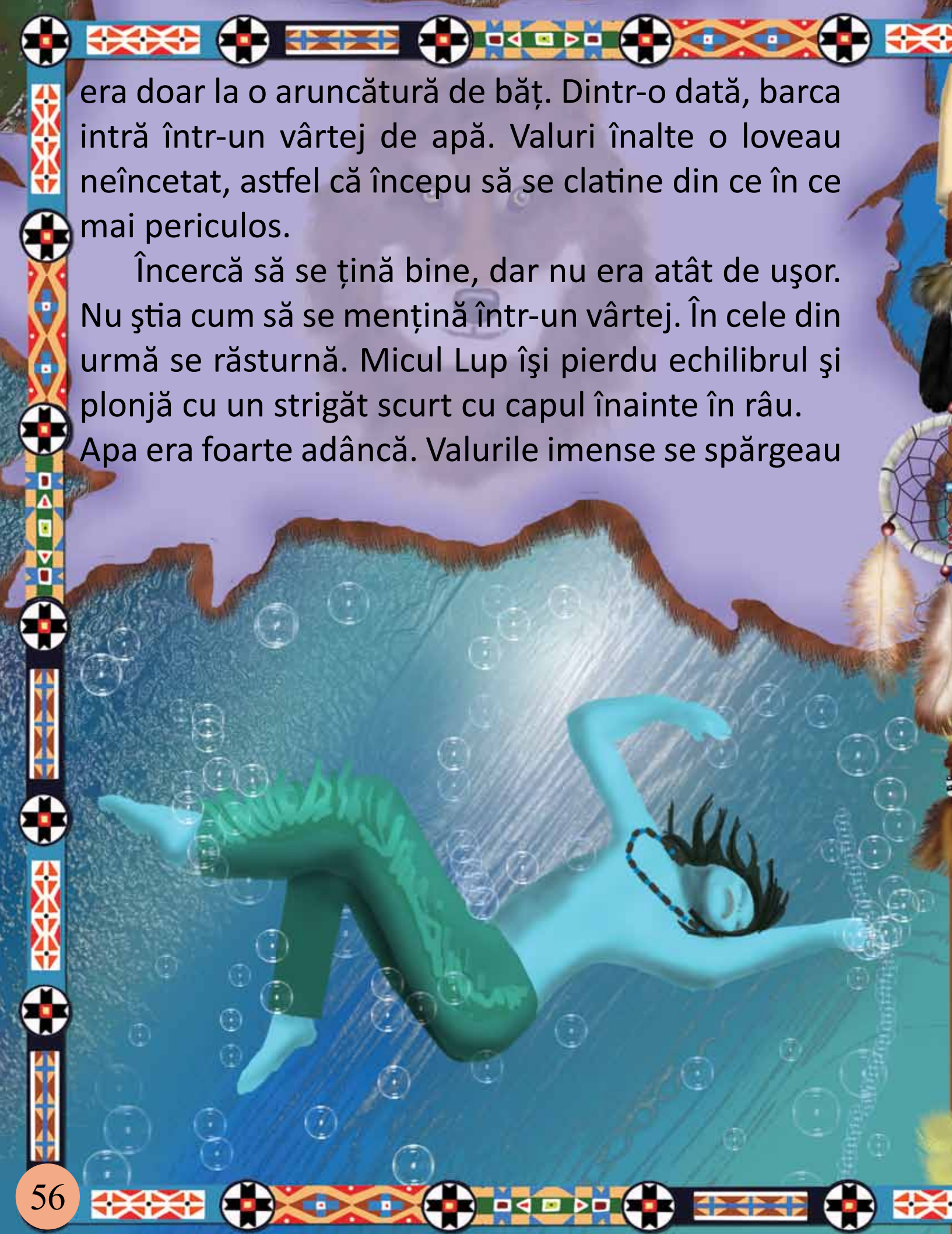
Copilul cugetă dacă să alerge în sat pentru a-i anunța pe ceilalți de descoperirea lui, dar apoi îi veni o idee mai bună. Aceasta era o ocazie minunată pentru a le arăta celorlalți curajul său. Îl va înfrunta singur pe spionul din tribul Ciorilor și le va dovedi

tuturor că e viteaz. Inima îi bătea nebunește când coborî stânca până la râu și se furișă în taină până la canoele care erau acum părăsite pe mal.

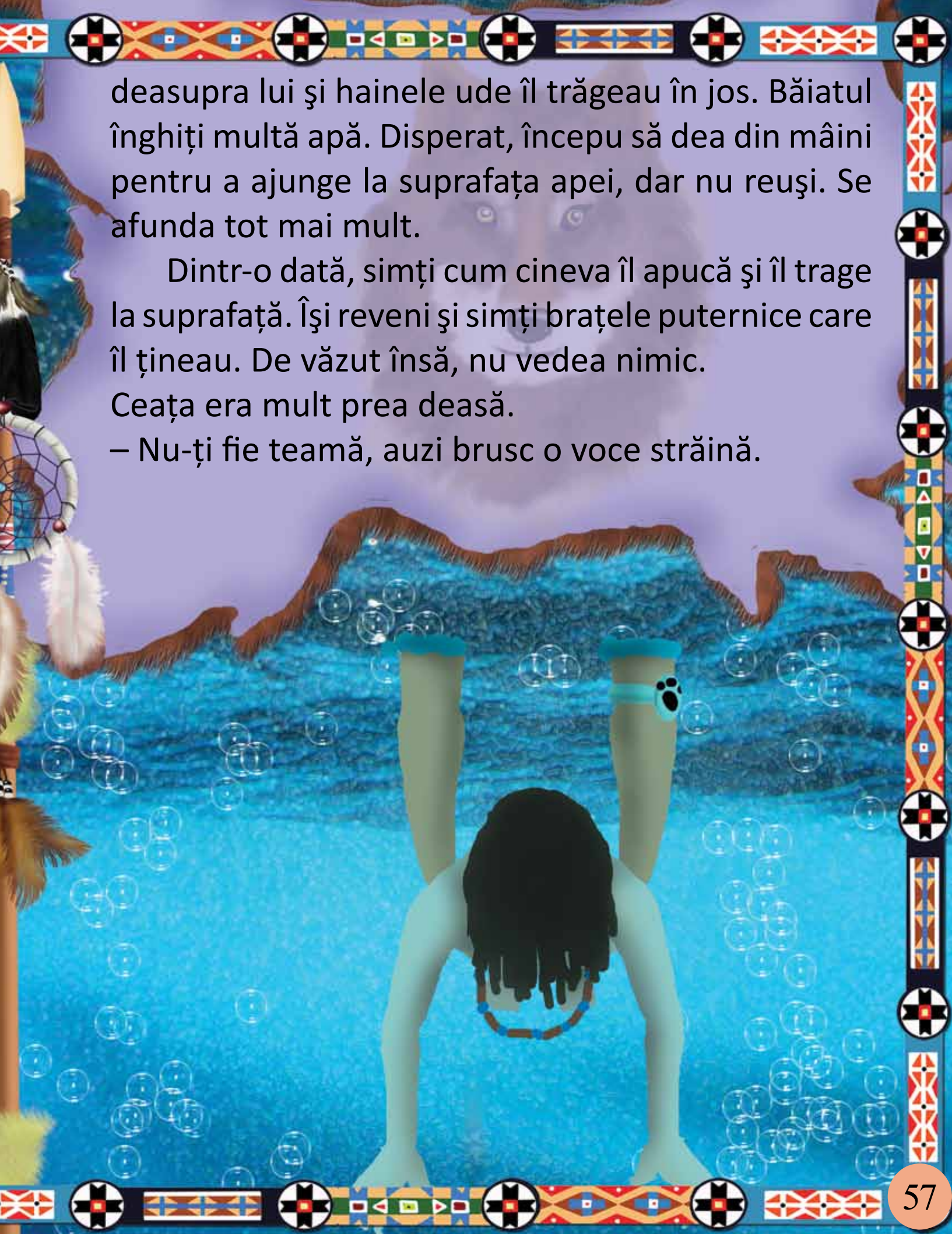
Împinse dintr-o mișcare una dintre canoele ușoare în apa puțin adâncă și se urcă în ea. Așa cum observase la războinici, Micul Lup îngenunche, luă o vâslă și alunecă pe râu. Canoea era mult prea mare pentru el, dar reuși să străbată curenții și ajunse cu bine aproape de malul celălalt. Din fericire, insula

era doar la o aruncătură de băț. Dintr-o dată, barca intră într-un vârtej de apă. Valuri înalte o loveau neîncetat, astfel că începu să se clatine din ce în ce mai periculos.

Încercă să se țină bine, dar nu era atât de ușor. Nu știa cum să se mențină într-un vârtej. În cele din urmă se răsturnă. Micul Lup își pierdu echilibrul și plonjă cu un strigăt scurt cu capul înainte în râu. Apa era foarte adâncă. Valurile imense se spărgeau

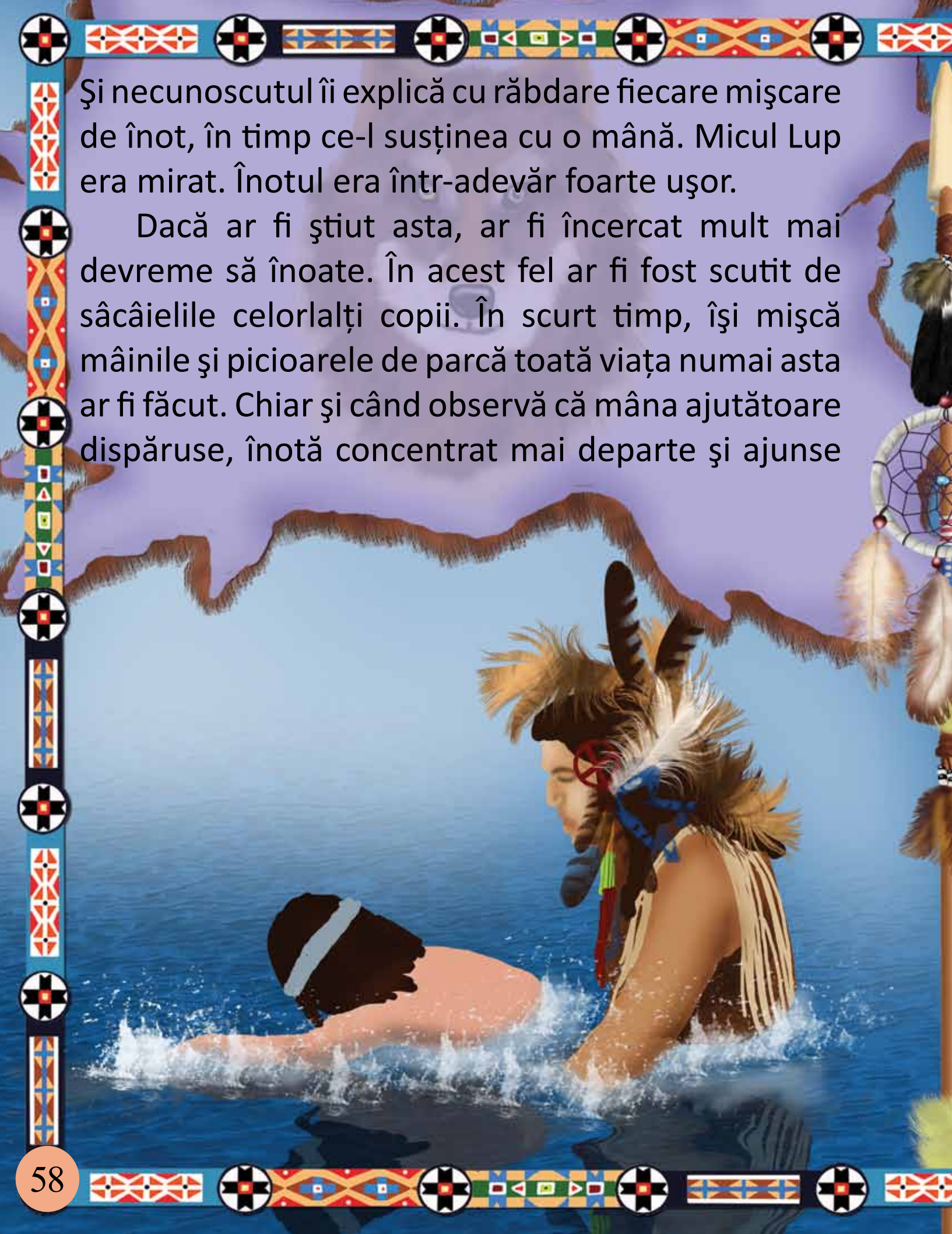
deasupra lui și hainele ude îl trăgeau în jos. Băiatul înghiți multă apă. Disperat, începu să dea din mâini pentru a ajunge la suprafața apei, dar nu reuși. Se afunda tot mai mult.

Dintr-o dată, simți cum cineva îl apucă și îl trage la suprafață. Își reveni și simți brațele puternice care îl țineau. De văzut însă, nu vedea nimic.

Ceața era mult prea deasă.

– Nu-ți fie teamă, auzi brusc o voce străină.

Și necunoscutul îi explică cu răbdare fiecare mișcare de înot, în timp ce-l susținea cu o mână. Micul Lup era mirat. Înotul era într-adevăr foarte ușor.

Dacă ar fi știut asta, ar fi încercat mult mai devreme să înoate. În acest fel ar fi fost scutit de sâcâielile celorlalți copii. În scurt timp, își mișcă mâinile și picioarele de parcă toată viața numai asta ar fi făcut. Chiar și când observă că mâna ajutătoare dispăruse, înotă concentrat mai departe și ajunse

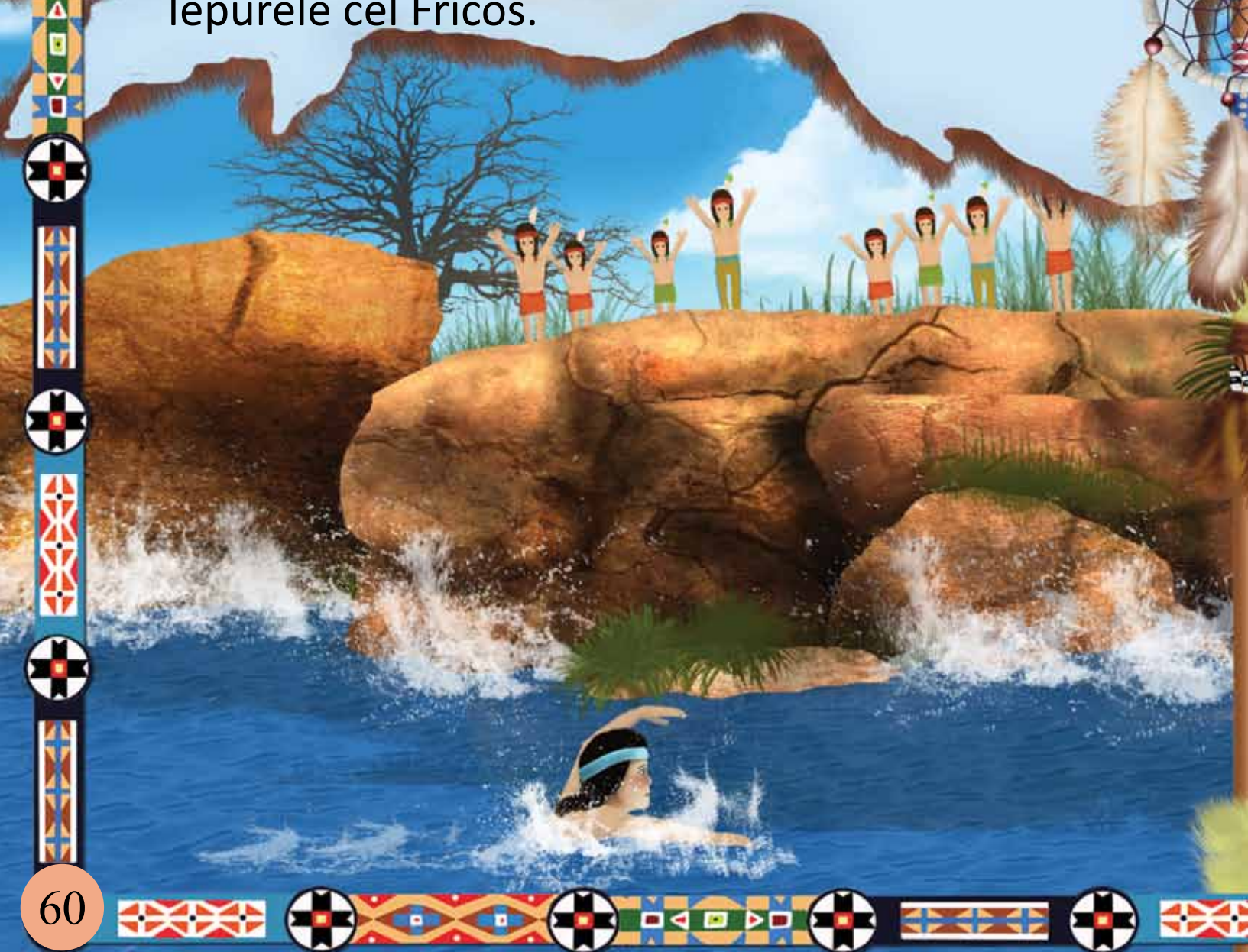
The background of the page is a full-page illustration. It depicts a Native American man in profile, facing right. He is wearing a dark blue tunic and a large, elaborate headdress with many white and blue feathers. He is looking up at a dark blue night sky filled with many small, bright white stars. A large, bright white full moon is visible in the sky. In the background, there are dark, jagged silhouettes of mountains or hills. The entire page is framed by a decorative border. The top and bottom borders are wide and feature a repeating pattern of colorful geometric shapes (squares, triangles, diamonds) in red, yellow, blue, and black. The left and right borders are narrower and feature a repeating pattern of black circles with white geometric designs inside. The text is overlaid on the top half of the page.

în curând la malul salvator. Deși tremura tare de frig, trebui să recunoască că fusese un sentiment minunat să alunece în acel fel prin apă.

Vlăguit se cățără pe uscat și se uită împrejur. Dar salvatorul său nu mai era de zărit. Se așeză pe nisip cu genunchii moi și tremurând de frig și privi spre insulă. La fel de brusc cum apăru, ceața dispăru și lumina de pe insulă la fel. Străinul, oricine ar fi fost, știa că fusese descoperit și s-a făcut dispărut. Micul

Lup zâmbi mulțumit. Nu l-ar fi denunțat oricum pe salvatorul său. Îi datora doar faptul că trăia, ba chiar mai mult decât atât. Copilul se întoarse fericit spre satul adormit și liniștit.

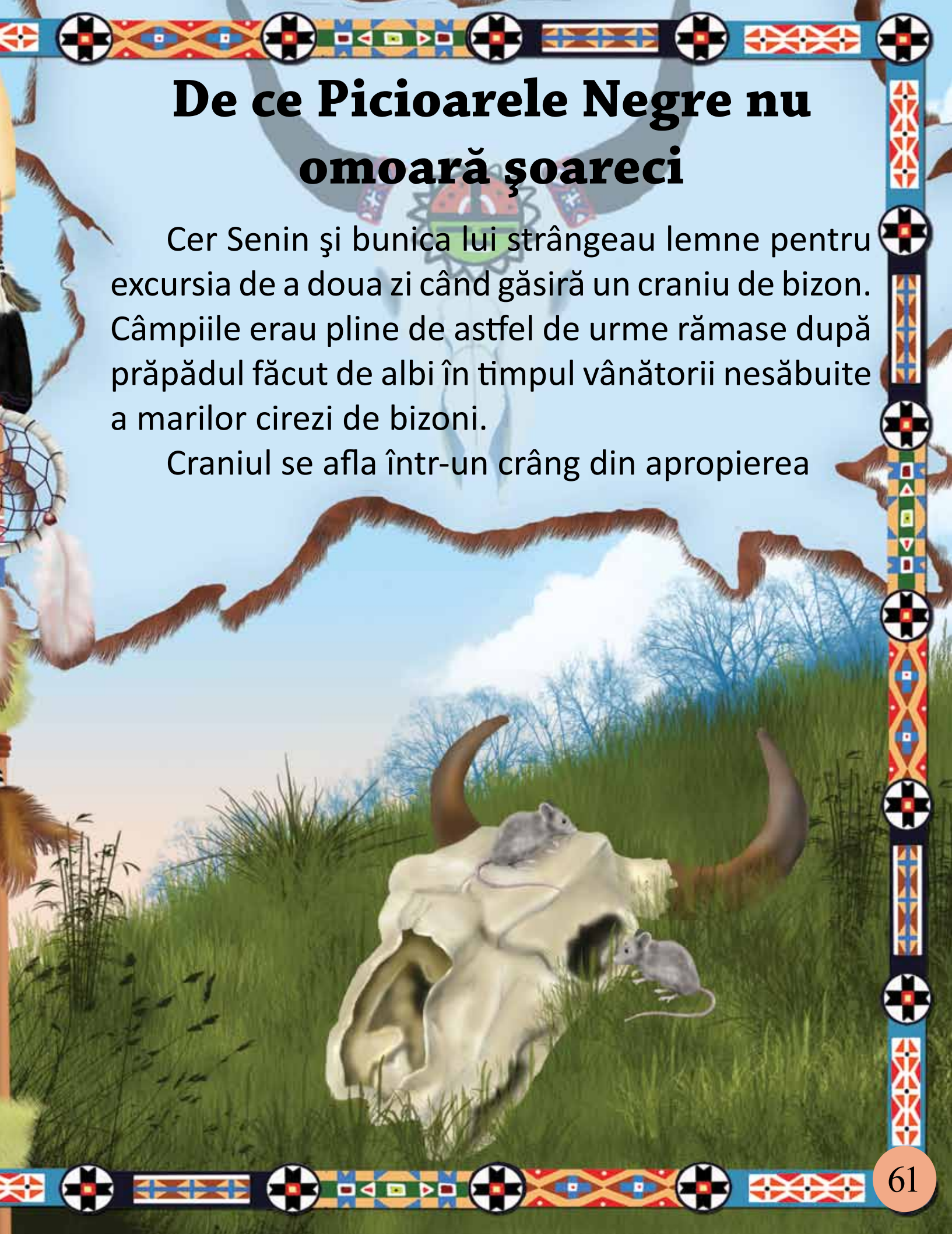
Ziua următoare, îi rugă pe bunica Pană Albă și pe copiii din sat să meargă la râu. Aceștia îl urmară entuziasmați. Fără prea multe explicații, Micul Lup sări în râu și înotă cu măiestrie, luptându-se cu valurile mari. De atunci, nu i se mai spuse lepurele cel Fricos.

De ce Picioarele Negre nu omoară șoareci

Cer Senin și bunica lui strângeau lemne pentru excursia de a doua zi când găsiră un craniu de bizon. Câmpiile erau pline de astfel de urme rămase după prăpădul făcut de albi în timpul vânătorii nesăbuite a marilor cirezi de bizoni.

Craniul se afla într-un crâng din apropierea

unui râu și pe când ajunseră lângă el, doi șoareci se și adăpostiră înăuntru. Cer Senin, cu mare elan, apucă un băț și se pregătea să-l întoarcă și să omoare șoarecii când bunica lui îi spuse:

– Nu, poporul nostru nu omoară șoareci. Bunicul tău îți va spune de ce dacă îl vei întreba. Poporul Șoarecilor e prietenul nostru și îl tratăm cu respect. Chiar și cei mici ne pot fi prieteni, să nu uiți.

Toată ziua, băiatul se gândi de ce nu e voie să i se

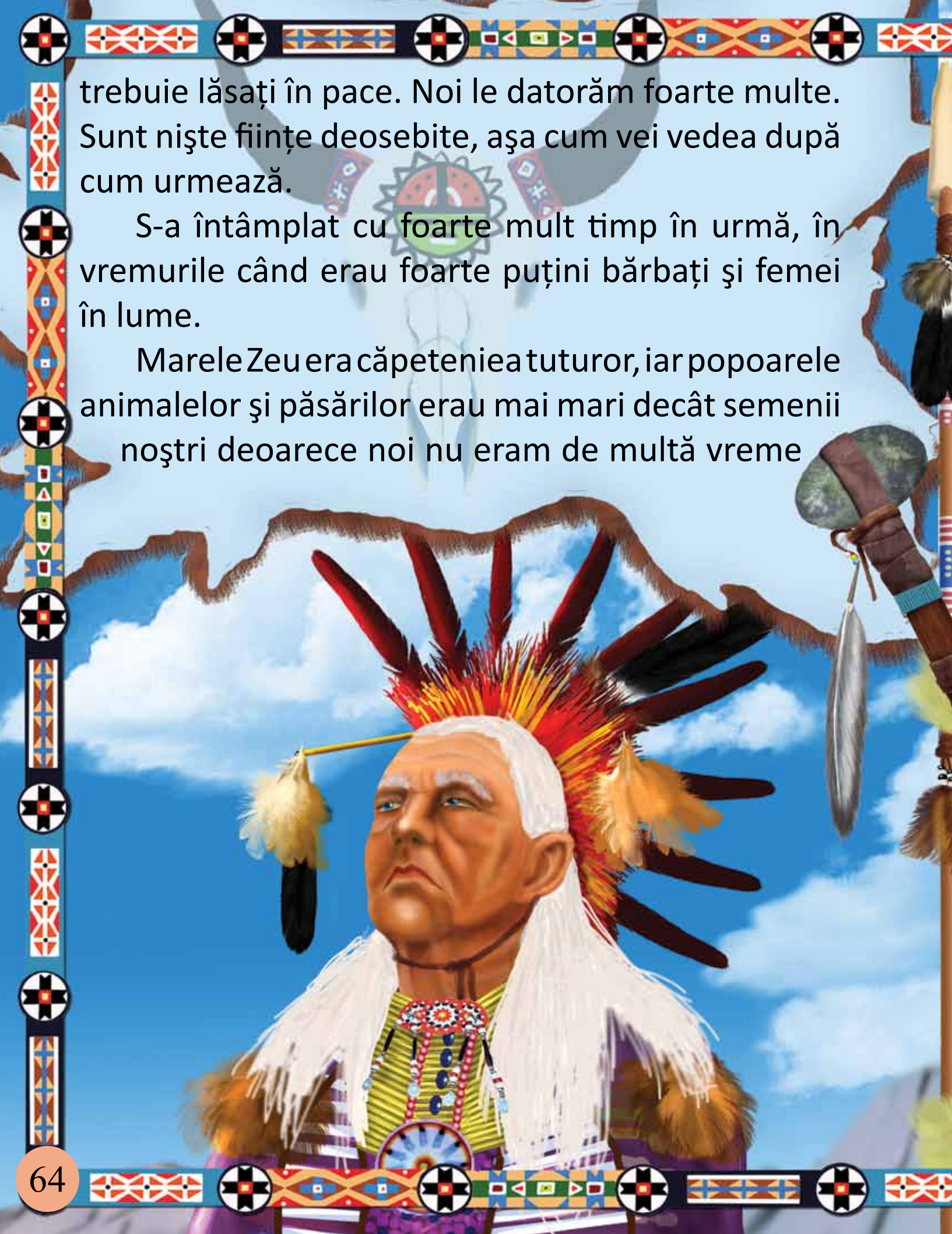

facă rău Poporului Șoarecilor; iar odată cu căderea
întunericului, veni la mine să-l însoțesc la cabana
Vulturului Războinic. Ceilalți copii erau deja acolo.
Nu bine ne așezarăm că Cer Senin întrebă:

– Bunicule, de ce nu avem voie să omorâm Poporul
Șoarecilor? Bunica mi-a spus că tu știi.

– Da, răspunse Vulturul Războinic, știu și trebuie să
află și tu. Prin urmare îți voi spune în seara asta de
ce nu trebuie vătămat Poporul Șoarecilor, ci

trebuie lăsați în pace. Noi le datorăm foarte multe. Sunt niște ființe deosebite, așa cum vei vedea după cum urmează.

S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, în vremurile când erau foarte puțini bărbați și femei în lume.

MareleZeu era căpetenia tuturor, iar popoarele animalelor și păsărilor erau mai mari decât semenii noștri deoarece noi nu eram de multă vreme

pe pământ și nu eram nici destul de înțelepți.

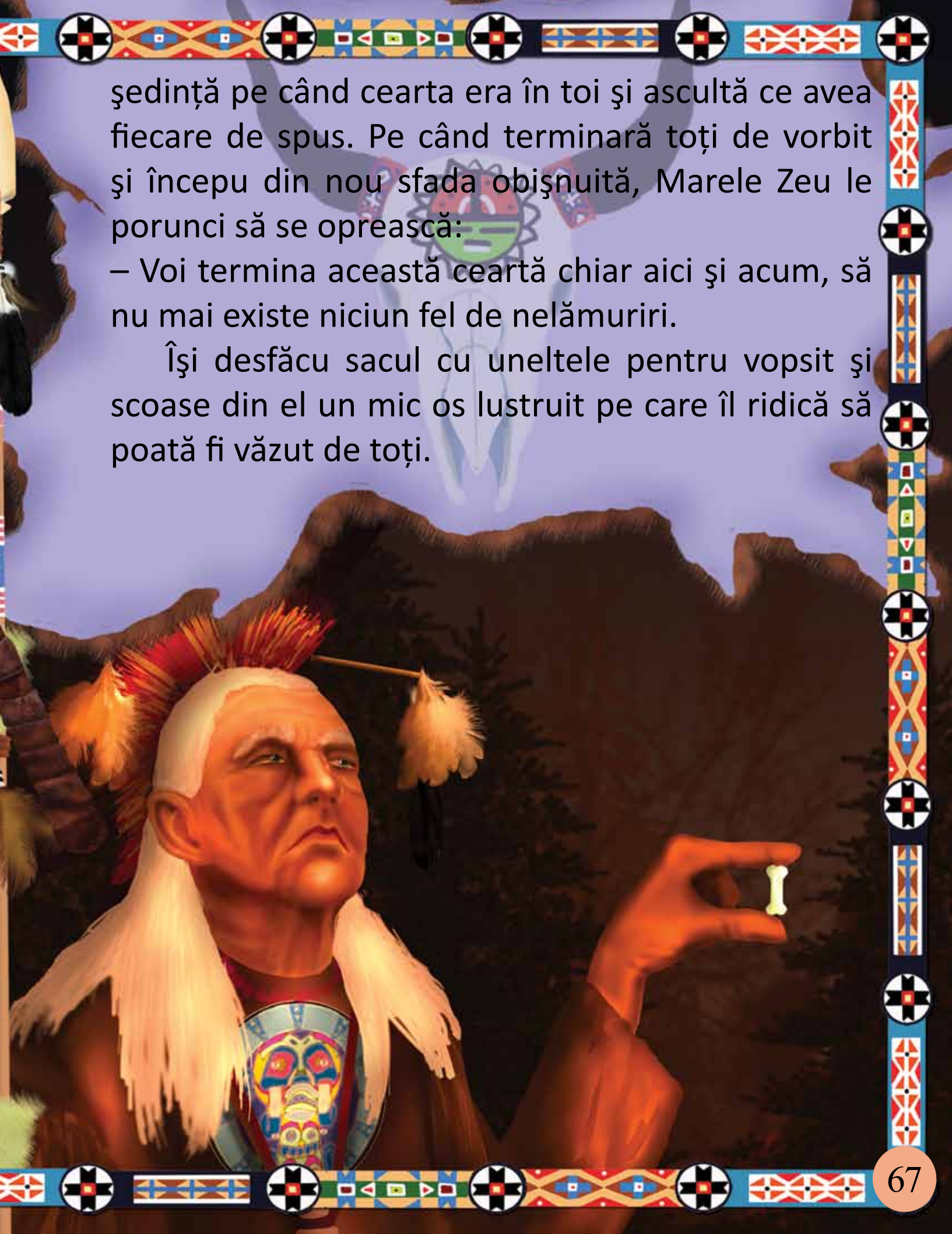
Existau multe certuri printre animale și păsări. Vezi tu, Ursul dorea să fie el adjunctul căpeteniei, dar la fel dorea și Castorul. Aproape în fiecare seară se sfătuiau și se certau din această cauză. În afară de Urs și Castor erau multe alte animale, la fel și păsări, care considerau că au dreptul de a fi căpetenii. Nu puteau cădea de acord, iar certurile deveneau din ce în ce mai aprige odată cu trecerea timpului.

Cineva propuse ca să se voteze adjunctul căpeteniei. Alții erau de părere că cel mai înțelept trebuia să fie conducătorul, pe când alții credeau că cel mai iute și vrednic merita șefia. Disputa continuă în acest fel. Îi auzeai certându-se aproape în fiecare noapte, până când Marele Zeu se văzu nevoit să intervină.

Auzise despre motivul gâlcevei. Nu mai știu cine îi spuse, cred că iepurele. Oricum el veni la

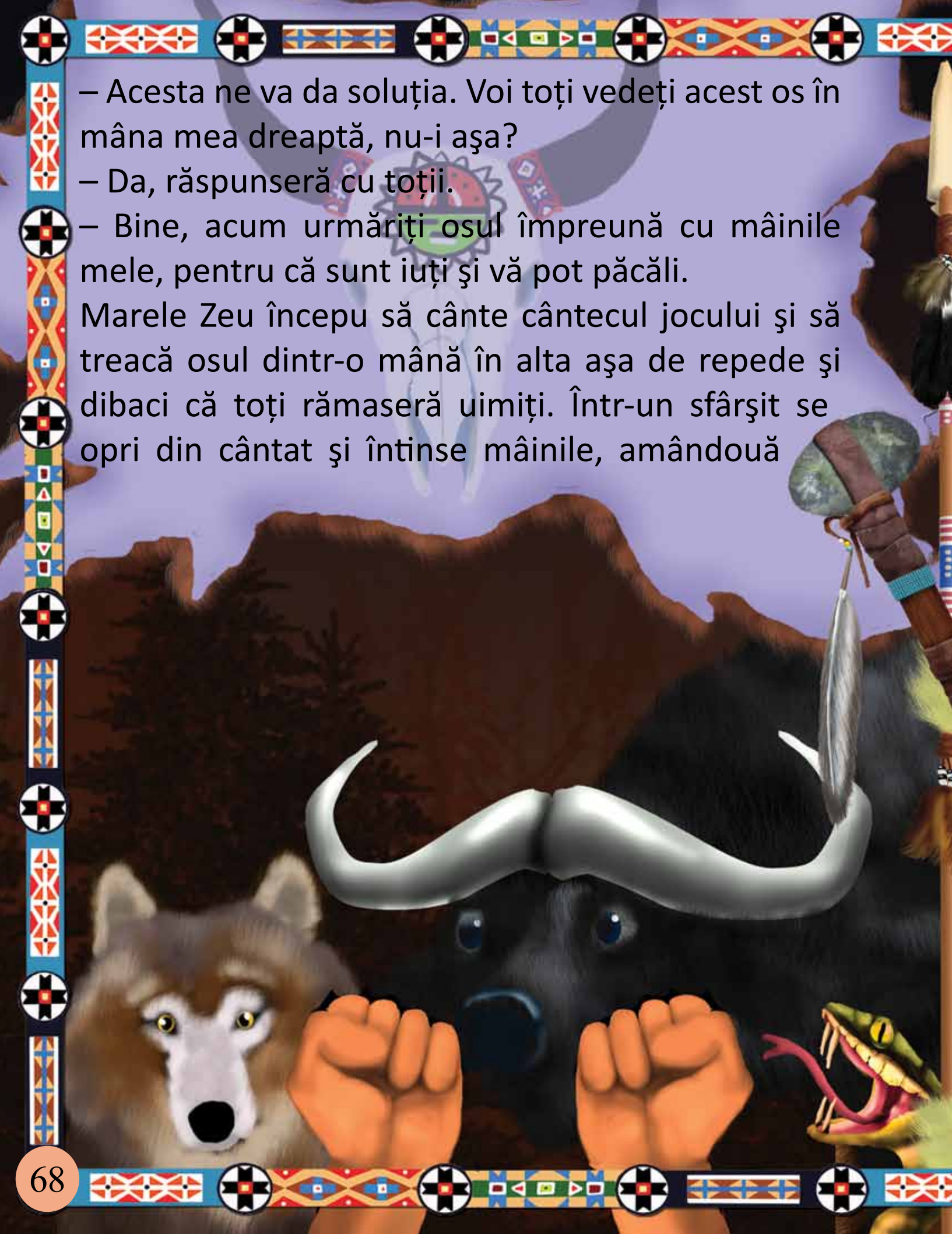

A Native American man with a feathered headdress and a painted chest, holding a bone. The background is a dark, rocky landscape. The image is framed by a decorative border with geometric patterns and circular motifs.

ședință pe când cearta era în toi și ascultă ce avea fiecare de spus. Pe când terminară toți de vorbit și începu din nou sfada obișnuită, Marele Zeu le porunci să se oprească:

– Voi termina această ceartă chiar aici și acum, să nu mai existe niciun fel de nelămuriri.

Își desfăcu sacul cu unelte pentru vopsit și scoase din el un mic os lustruit pe care îl ridică să poată fi văzut de toți.

– Acesta ne va da soluția. Voi toți vedeți acest os în mâna mea dreaptă, nu-i așa?

– Da, răspunseră cu toții.

– Bine, acum urmăriți osul împreună cu mâinile mele, pentru că sunt iuți și vă pot păcăli.

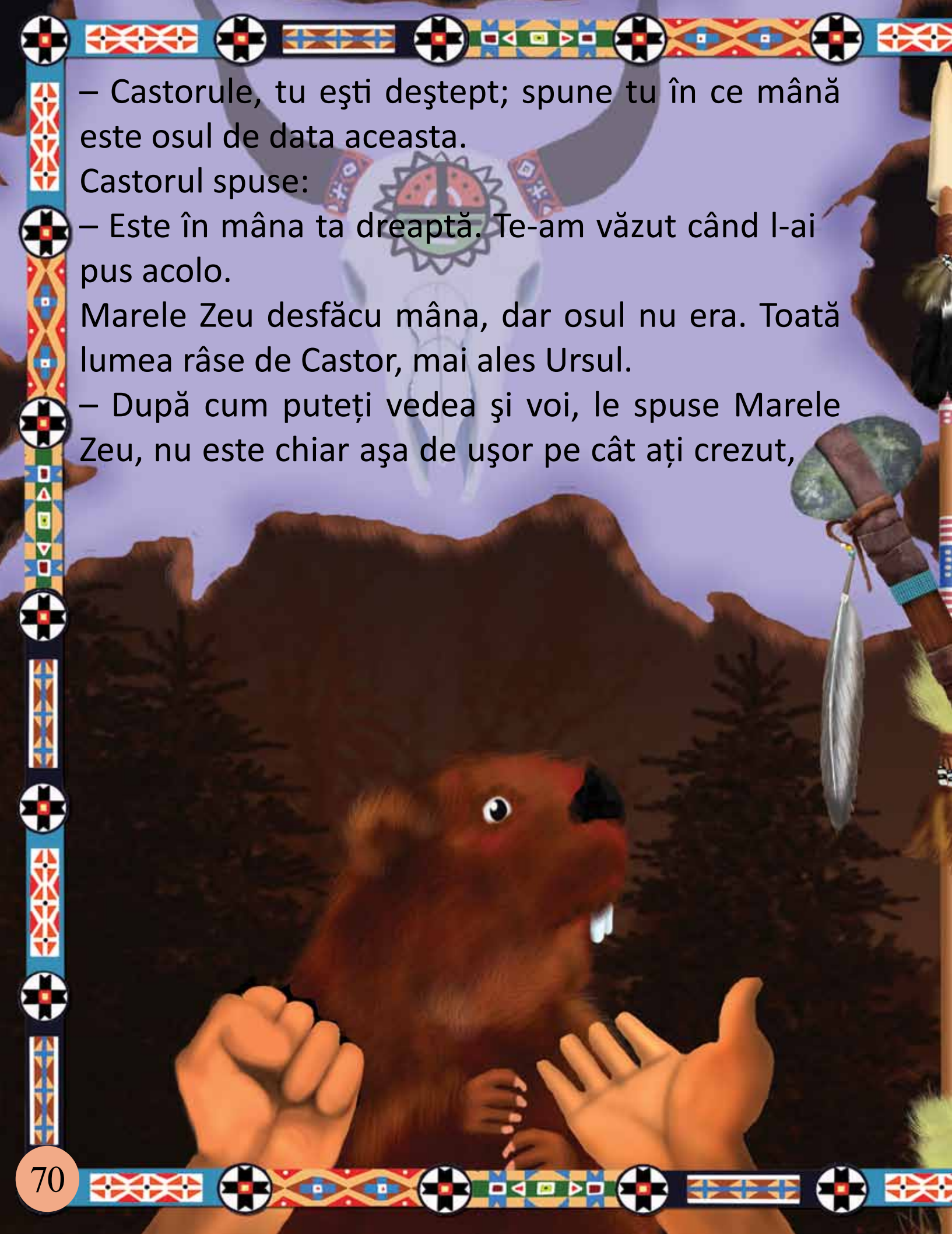
Marele Zeu începu să cânte cântecul jocului și să treacă osul dintr-o mână în alta așa de repede și dibaci că toți rămaseră uimiți. Într-un sfârșit se opri din cântat și întinse mâinile, amândouă

cu pumnii închiși și cu podul palmei în sus. Apoi îi întreabă în care dintre mâini se află osul.

Unii spuseră că este în cea dreaptă, alții pretinseră că era în cea stângă. Marele Zeu îl întreabă pe Urs și acesta îi răspunse mândru și sigur pe el, dar când Marele Zeu deschise mâna, aceasta era goală. Toată lumea râse de Urs. Marele Zeu zâmbi subțire și începu iar să cânte și să treacă osul dintr-o mână în alta.

– Castorule, tu ești deștept; spune tu în ce mână este osul de data aceasta.

Castorul spuse:

– Este în mâna ta dreaptă. Te-am văzut când l-ai pus acolo.

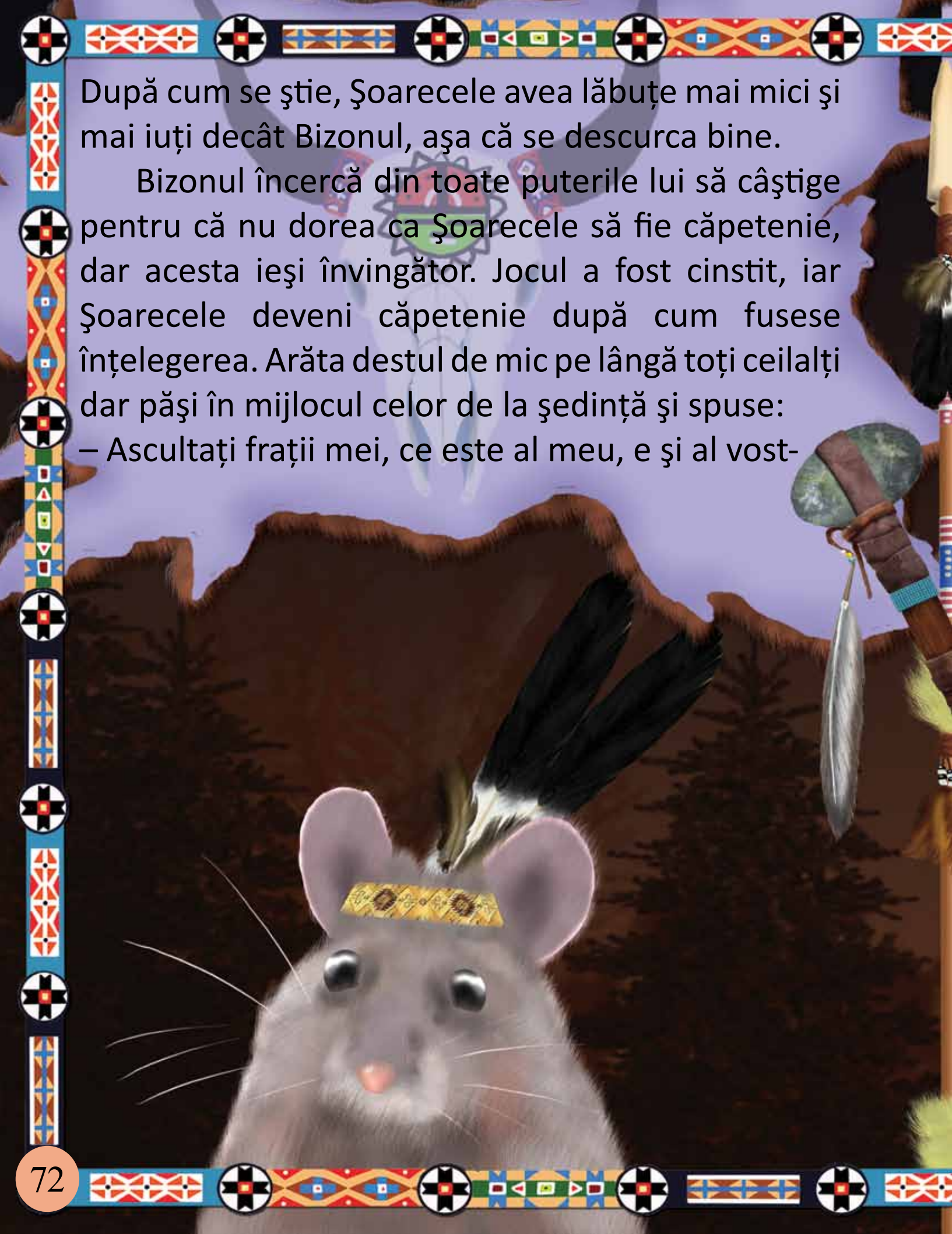
Marele Zeu desfăcu mâna, dar osul nu era. Toată lumea râse de Castor, mai ales Ursul.

– După cum puteți vedea și voi, le spuse Marele Zeu, nu este chiar așa de ușor pe cât ați crezut,

dar vă voi învăța pe toți jocul; iar după ce îl veți fi învățat cu toții, trebuie să-l jucați până veți afla cine este cel mai priceput la el. Cel ce va ieși câștigător, va fi adjunctul meu, pentru totdeauna.

Unii au rămas nepăsători, spunând că nu-i mai interesează cine va fi căpetenie, dar majoritatea lor învătă jocul. Primii au fost Ursul și Castorul, dar Castorul îl bătu cu ușurință pe Urs. Bizonul îl bătu pe Castor după care începu să joace cu Șoarecele.

După cum se știe, Șoarecele avea lăbuțe mai mici și mai iuți decât Bizonul, așa că se descurca bine.

Bizonul încercă din toate puterile lui să câștige pentru că nu dorea ca Șoarecele să fie căpetenie, dar acesta ieși învingător. Jocul a fost cinstit, iar Șoarecele deveni căpetenie după cum fusese înțelegerea. Arăta destul de mic pe lângă toți ceilalți dar păși în mijlocul celor de la ședință și spuse:

– Ascultați frații mei, ce este al meu, e și al vost-

ru. Sunt prea mic pentru a fi căpetenia voastră și eu știu asta. Nu-mi place războiul. Tot ce vreau este să pot trăi în liniște cu familia mea.

Nu știu nimic despre război. Îmi duc traiul liniștit. Nu-mi place să am dușmani. Așa că îi voi ceda funcția de căpetenie omului pe care Marele Zeu l-a făcut după chipul și asemănarea lui. Și așa rămase. Atunci deveni omul căpetenie pentru totdeauna. De aceea este mai mare decât animalele și păsările.

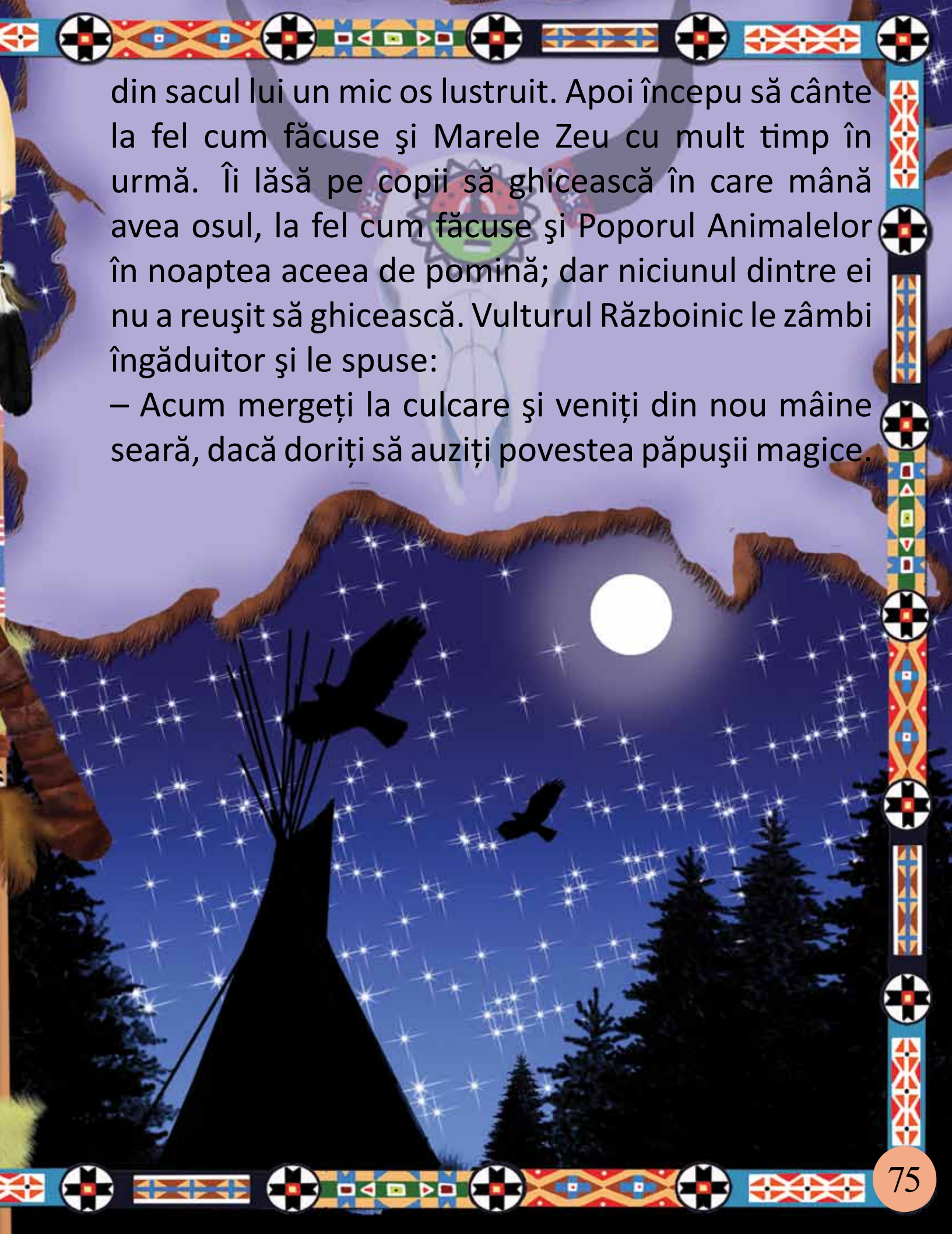

Din această cauză nu omorâm Poporul Șoarecilor.

Ai văzut cum șoarecii s-au adăpostit într-un craniu de bizon. Aici au trăit și și-au adus familiile începând cu noaptea în care Șoarecele l-a învins pe Bizon la jocul cu osul. Da, Poporul Șoarecilor își face întotdeauna sălașul în craniile de bizoni chiar din noaptea aceea.

Poporul nostru mai joacă și în zilele noastre acel joc, spuse Vultur Războinic în timp ce scoase

din sacul lui un mic os lustruit. Apoi începu să cânte la fel cum făcuse și Marele Zeu cu mult timp în urmă. Îi lăsa pe copii să ghicească în care mână avea osul, la fel cum făcuse și Poporul Animalelor în noaptea aceea de pomină; dar niciunul dintre ei nu a reușit să ghicească. Vulturul Războinic le zâmbi îngăduitor și le spuse:

– Acum mergeți la culcare și veniți din nou mâine seară, dacă doriți să auziți povestea păpușii magice.

Păpușa magică

Copiii așteptară cu sufletul la gură apusul soarelui. Se strânseseră în jurul Vulturului Sălbatic pentru a asculta povestea promisă. Bătrânul le zâmbi cu bunătate, iar apoi începu să povestească:

A fost odată un băiat pe nume Șoim Negru care locuia cu părinții și cei șase frați ai săi într-o pădure imensă. Șoim Negru era cel mai mic, însă alerga

mai repede și vâna mai bine decât frații săi. Ei erau invidioși pe mezin și îl negăjeau mereu. Pe zi ce trecea, copilul o ducea din ce în ce mai greu. „Nu e bine deloc, se gândi într-o zi, va trebui să-mi găsesc altă locuință, cât de curând.”

Mama lui ghici ce-și pusese în gând, așa că deși nu-și dorea să plece, îi făcu o pereche de mocasini. Șoim Negru îi încălță degrabă: erau perfecți. Apoi își luă rămas-bun și, cu tristețe, o porni la drum.

El nu știa că Marele Zeu îl veghea și urma să-l testeze. Zeul se deghiză într-un moș și-i ieși copilului în cale. Pe când Șoim Negru se apropia de el, bătrânul scăpă din mâini o cutiuță din lemn. Copilul se opri și o ridică. Pentru o clipă, fu tentat s-o deschidă sau s-o vâre în buzunar, dar se răzgândi repede.

– Bunicule, ți-a căzut ceva, a spus și i-a întins cutia.

– Îți mulțumesc dragul meu, i-a răspuns moșul.

– Oare unde duce această cărare? întrebă copilul.

- Duce la un sat, dar drumul până acolo e anevoios. Șoim Negru a privit picioarele goale ale bătrânului care erau zgâriate de pietrele ascuțite și spini. Și-a scos mocasinii cei frumoși și i-a dat moșului.
- I-ai, bunicuțule, a spus. Bătrânelul i-a zâmbit și s-a încălțat cu ei, iar apoi i-a spus:
- la această cutie și ai mare grijă de ea. Apoi a dispărut ca prin minune. Șoim Negru s-a speriat.
- Trebuie să fi fost un magician, se gândi băiatul.

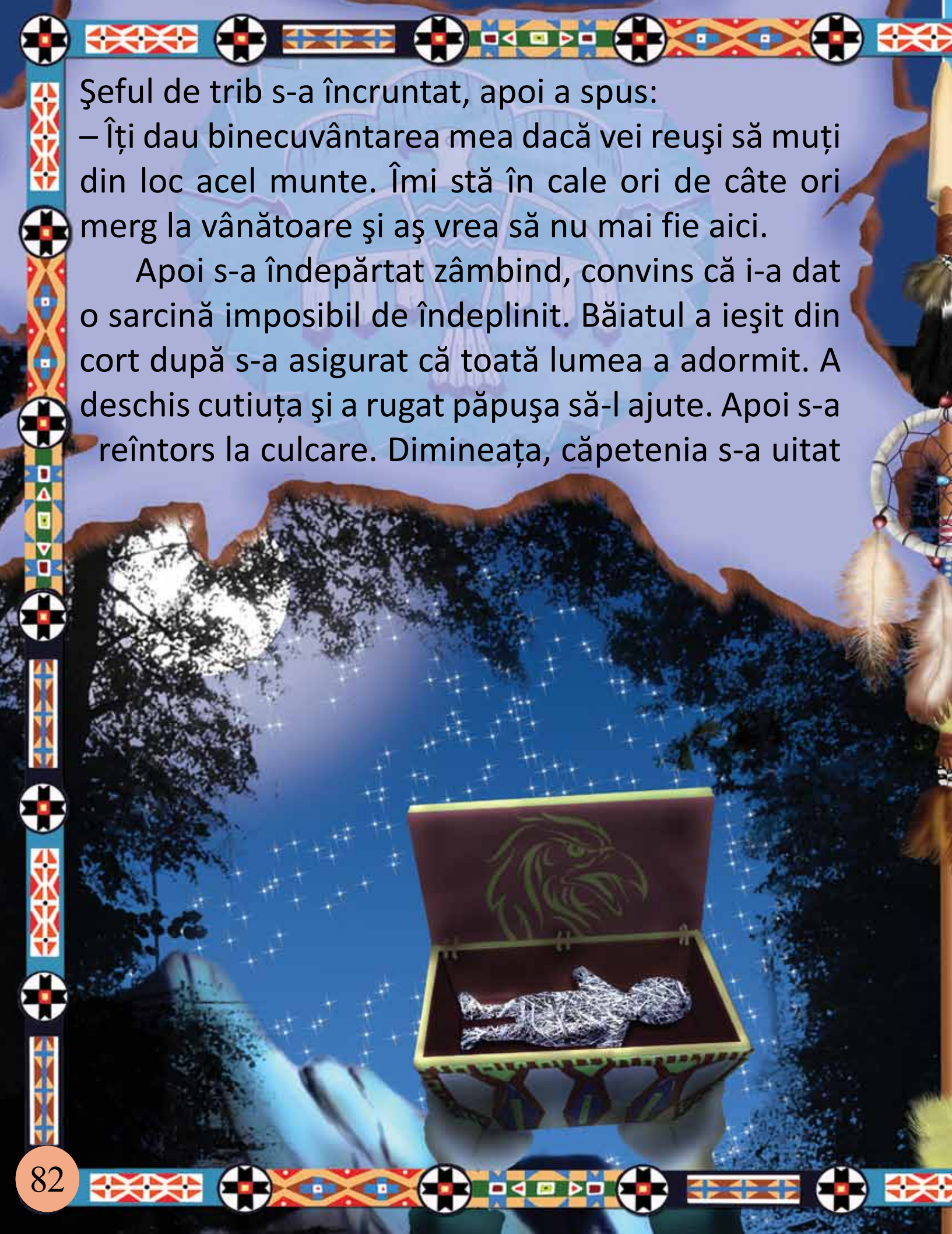
Apoi a deschis cutia. Înăuntru era o păpușă din iarbă uscată. „Dar eu nu mă joc cu păpușile”, își spuse. – Voi face orice îmi vei cere, a murmurat păpușa. Șoim Negru era atât de surprins încât era cât pe ce să scape cutia. Cum nu știa ce să facă, a băgat cutia în buzunar și a luat-o la fugă pe cărare. La un moment dat, a ajuns în sat. Oamenii l-au întâmpinat cum se cuvine și l-au poftit în coliba cea mai arătoasă. Aici se afla frumoasa fiică a căpeteniei, Floare Aleasă.

L-a servit cu mâncare și i-a ținut companie până la întoarcerea tatălui său.

Acesta l-a primit cu căldură pe Șoim Negru, dar nu a fost prea încântat de prietenia pe care Floare Aleasă i-o arăta. Înțelesese că Șoim Negru se îndrăgostise de fiica sa, dar dorea s-o căsătorească cu un tânăr din tribul său. Băiatul a rămas în sătuc. Într-o zi, își luă inima în dinți și vorbi cu căpetenia: îi ceru mâna fiicei sale.

Șeful de trib s-a încruntat, apoi a spus:

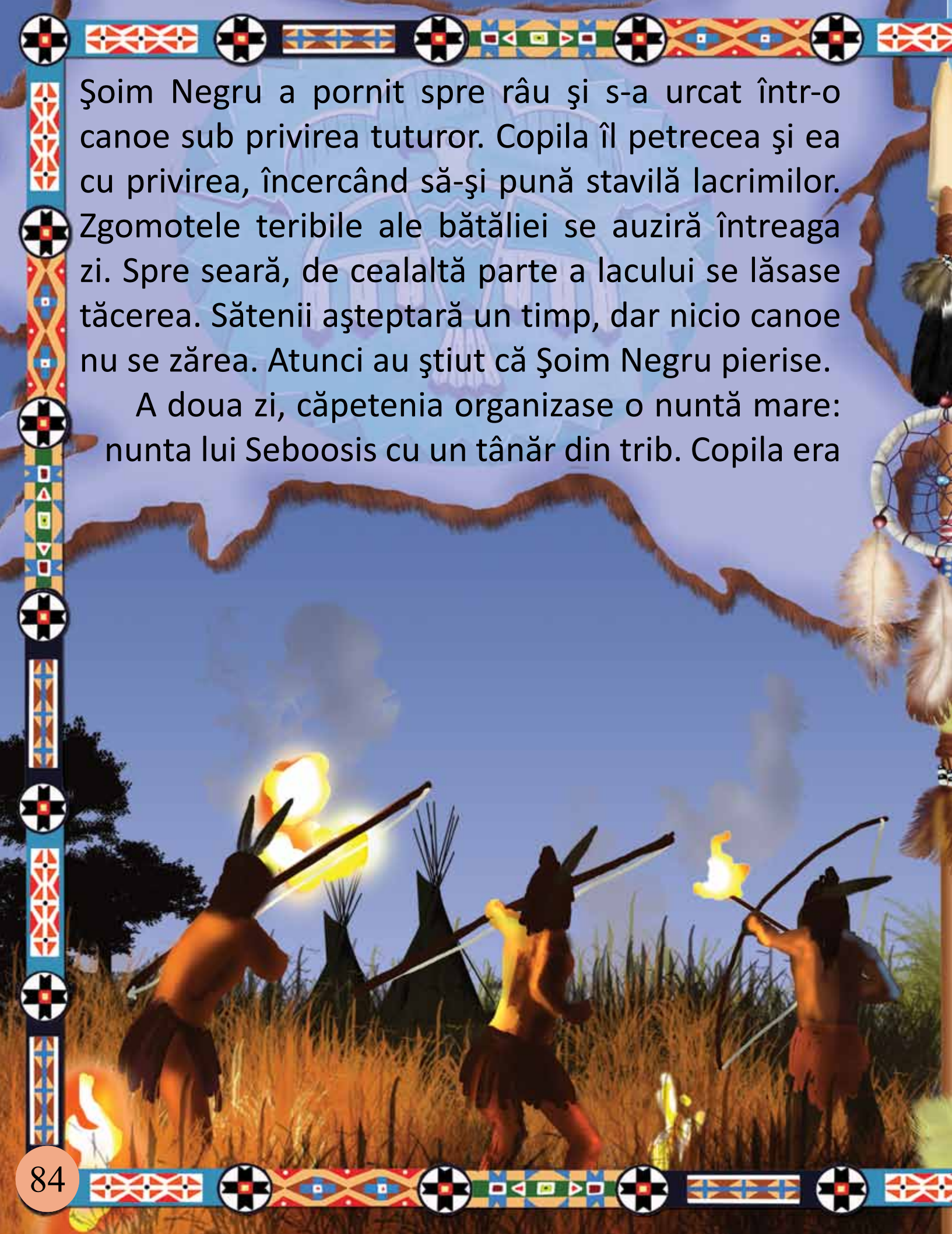
– Îți dau binecuvântarea mea dacă vei reuși să muți din loc acel munte. Îmi stă în cale ori de câte ori merg la vânătoare și aș vrea să nu mai fie aici.

Apoi s-a îndepărtat zâmbind, convins că i-a dat o sarcină imposibil de îndeplinit. Băiatul a ieșit din cort după s-a asigurat că toată lumea a adormit. A deschis cutiuța și a rugat păpușa să-l ajute. Apoi s-a reîntors la culcare. Dimineața, căpetenia s-a uitat

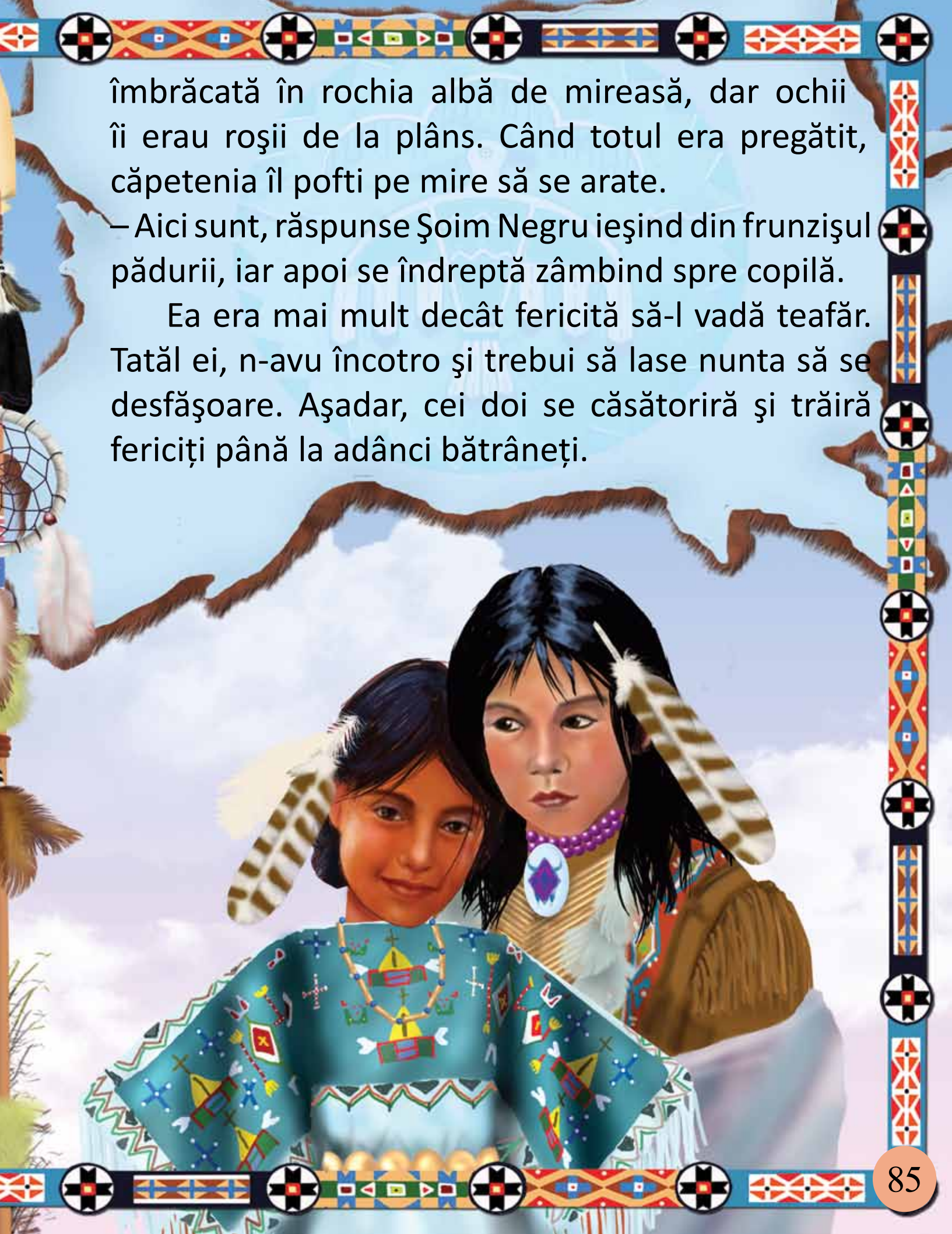
Împrejur și a scos un țipăt: muntele dispăruse. Cărarea de vânătoare trecea drept printre copaci. „E vorba de magie, își spuse, nimeni n-ar fi putut muta muntele.” Zărindu-l pe Șoim Negru, încercă să nu pară mirat și-i zise pe un ton prietenos: – Să știi că mai am o sarcină pentru tine. De cealaltă parte a lacului se află un trib de războinici mereu puși pe harță. Doresc să mergi și să te lupți cu ei. Apoi îți voi da mâna fiicei mele.

Șoim Negru a pornit spre râu și s-a urcat într-o canoe sub privirea tuturor. Copila îl petrecea și ea cu privirea, încercând să-și pună stavilă lacrimilor. Zgomotele teribile ale bătăliei se auziră întreaga zi. Spre seară, de cealaltă parte a lacului se lăsase tăcerea. Sătenii așteptară un timp, dar nicio canoe nu se zărea. Atunci au știut că Șoim Negru pierise.

A doua zi, căpetenia organizase o nuntă mare: nunta lui Seboosis cu un tânăr din trib. Copila era

îmbrăcată în rochia albă de mireasă, dar ochii îi erau roșii de la plâns. Când totul era pregătit, căpetenia îl pofti pe mire să se arate.

– Aici sunt, răspunse Șoim Negru ieșind din frunzișul pădurii, iar apoi se îndreptă zâmbind spre copilă.

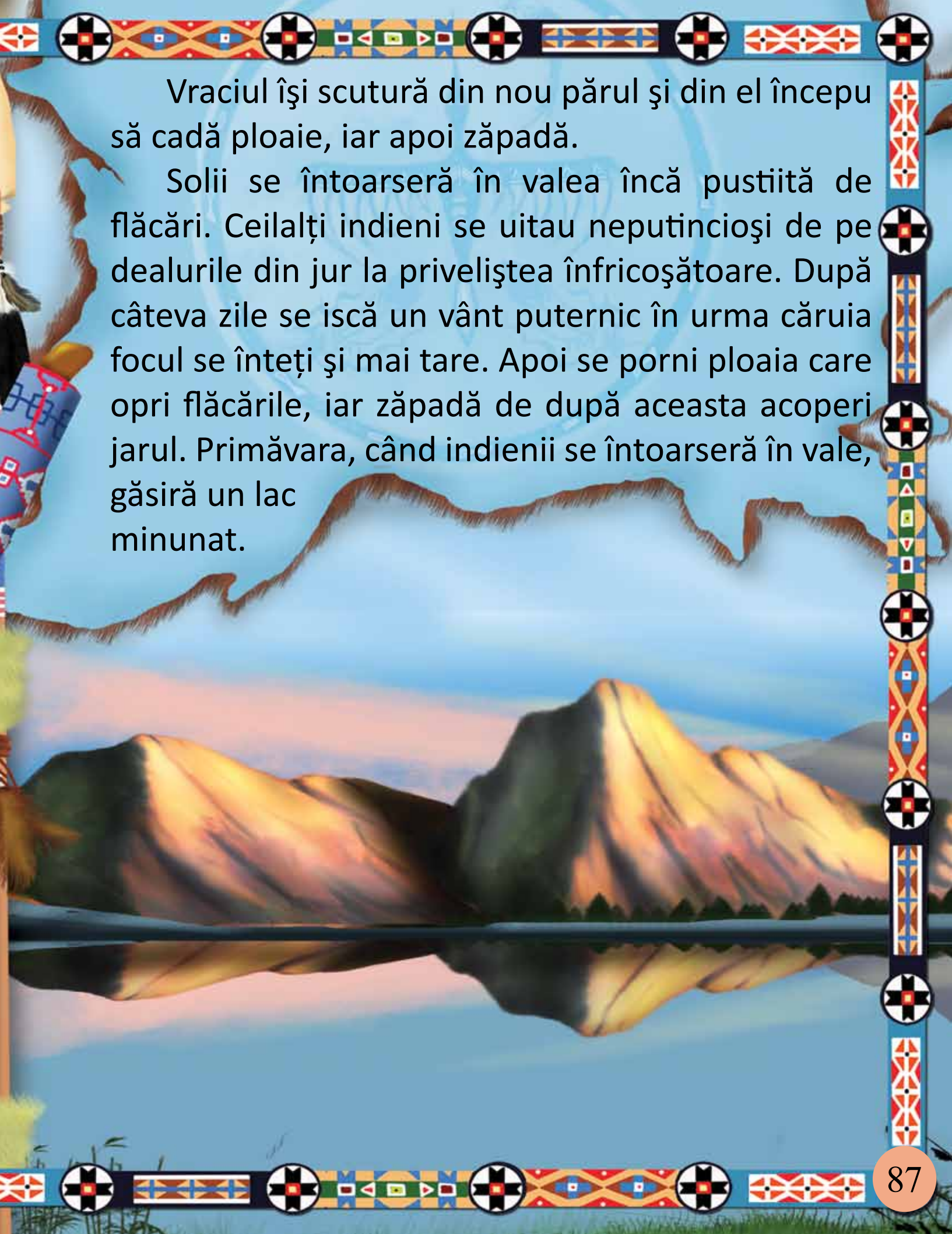
Ea era mai mult decât fericită să-l vadă teafăr. Tatăl ei, n-avu încotro și trebui să lase nunta să se desfășoare. Așadar, cei doi se căsătoriră și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Indienii din valea fermecată

Într-o toamnă, povesti Vulturul Războinic în următoarea seară, izbucni un foc mare în vale. Indienii din trib nu reușiră să-l stingă și trimiseră după ajutor la Omul Ghețurilor, renumitul vraci. Acesta își dădu jos podoaba din pene, își desfăcu părul și îl scutură. Solii observară uimiți cum apăru un vânt pe fața vraciului.

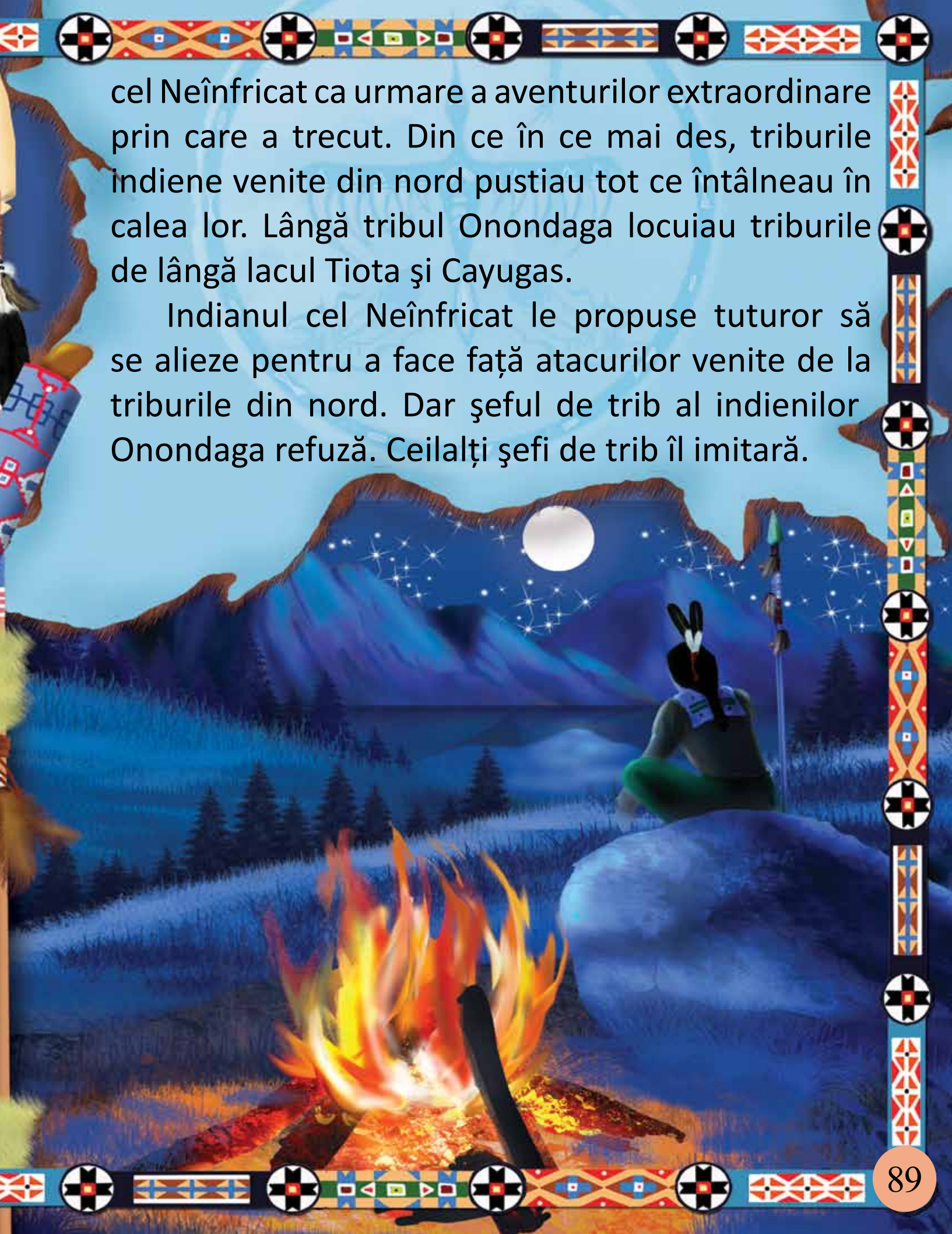
Vraciul își scutură din nou părul și din el începu să cadă ploaie, iar apoi zăpadă.

Solii se întoarseră în valea încă pustiită de flăcări. Ceilalți indieni se uitau neputincioși de pe dealurile din jur la priveriștea înfricoșătoare. După câteva zile se iscă un vânt puternic în urma căruia focul se înteți și mai tare. Apoi se porni ploaia care opri flăcările, iar zăpadă de după aceasta acoperi jarul. Primăvara, când indienii se întoarseră în vale, găsiră un lac minunat.

Indianul cel Neînfricat

- Bunicule, cine este cel mai neînfricat indian?
 - Dacă ai răbdare, vei afla în această noapte, îi spuse Vulturul Războinic nepotului său, Cer Senin.
- În America de Nord, în regiunea Marilor Lacuri, trăia un indian din tribul Onondaga. Era numit Indianul

cel Neînfricat ca urmare a aventurilor extraordinare prin care a trecut. Din ce în ce mai des, triburile indiene venite din nord pustiau tot ce întâlneau în calea lor. Lângă tribul Onondaga locuiau triburile de lângă lacul Tiota și Cayugas.

Indianul cel Neînfricat le propuse tuturor să se alieze pentru a face față atacurilor venite de la triburile din nord. Dar șeful de trib al indienilor Onondaga refuză. Ceilalți șefi de trib îl imitară.

Indianul cel Neînfricat, fiind dezamăgit, s-a retras într-un loc doar de el știut. După un timp, veni la el un străin care-i spuse că va dăruie tribului său un mare dar dacă tânărul îl va învinge în luptă. Indianul reuși să-l înfrângă. Atunci străinul îi ceru să-l acopere cu pământ, căci va oferi daruri multe tribului său. Nu peste mult timp, tânărul zări înmugurind două plante ce se mlădiau în vânt. Era porumb. Flăcăul culese grăunțele și le duse tribului său. Astfel, scăpară de foamete.

Animalul sacru

În ultima zi din an, copiii tribului se găseau în cortul Vulturul Războinic dornici să asculte o nouă poveste. Bătrânul le pregătise ceva special:

S-a întâmplat ca un tânăr războinic din tribul Chickasaw să se îndrăgostească de fata unui șef de trib. Conducătorului de trib nu îi era pe plac tânărul, al cărui nume era Gaița Albastră, așa că

scorni un preț pentru mireasă pe care era sigur că flăcăul nu-l va putea plăti nici în ruptul capului.

– Vreau să-mi aduci pielea unui cerb alb, îi ceru șeful de trib.

Indienii credeau că toate animalele albe sunt sacre și au puteri magice. Căpetenia știa foarte bine că un cerb alb complet, un albinos deci, e o raritate. Din această piele albă se făceau cele mai alese rochii de mireasă, de aceea era atât de căutată.

Gaița Albastră se duse la iubita lui, al cărei nume era Lună Strălucitoare pentru a-i vorbi.

– Mă voi întoarce cu prețul cerut, iar apoi ne vom căsători. Îți promit acest lucru, îi spuse.

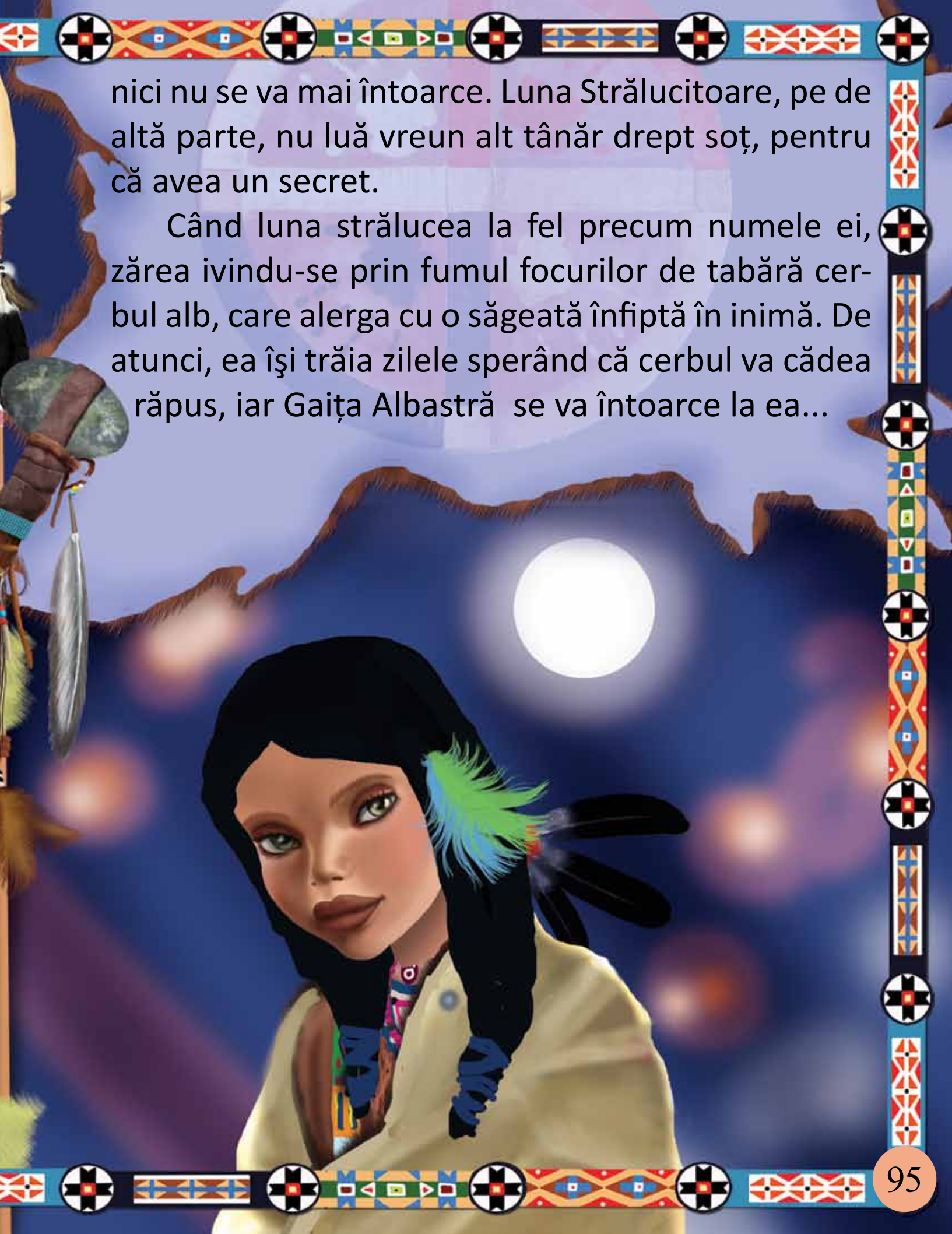
Luându-și cel mai bun arc, Gaița Albastră porni la vânătoare. Timp de trei săptămâni, tânărul simți foamea, singurătatea și zgârieturile mărcinilor. Dar, într-o noapte cu lună plină, zări un cerb alb care părea că plutește în bătaia razelor lunii.

Când cerbul se apropie destul de mult de locul ascunzișului tânărului, acesta își trimise cea mai ascuțită săgeată înspre el. Ea se împlântă adânc în inima cerbului care, în loc să cadă, o luă la sănătoasa. Dar în loc să se îndepărteze de vânător, cerbul fugea înspre el cu ochii roșii și coarnele amenințătoare.

Trecu o lună întreagă și Gaița Albastră nu se întoarse așa cum îi promisese Lunii Strălucitoare. Pe măsură ce treceau lunile, tribul crezu că acesta

nici nu se va mai întoarce. Luna Strălucitoare, pe de altă parte, nu luă vreun alt tânăr drept soț, pentru că avea un secret.

Când luna strălucea la fel precum numele ei, zărea ivindu-se prin fumul focurilor de tabără cerbul alb, care alerga cu o săgeată înfiptă în inimă. De atunci, ea își trăia zilele sperând că cerbul va cădea răpus, iar Gaița Albastră se va întoarce la ea...

CUPRINS

<i>Luna și șarpele cel mare.....</i>	<i>2</i>
<i>Bătrânul care a furat pantalonii Soarelui.....</i>	<i>12</i>
<i>De ce are Șoimul de Noapte aripi minunate?.....</i>	<i>33</i>
<i>Cum a devenit iepurele alb?.....</i>	<i>47</i>
<i>Proba de vitejie a Micului Lup.....</i>	<i>50</i>
<i>De ce Picioarele Negre nu omoară șoareci.....</i>	<i>61</i>
<i>Păpușa magică.....</i>	<i>76</i>
<i>Indienii din valea fermecată.....</i>	<i>86</i>
<i>Indianul cel Neînfricat.....</i>	<i>88</i>
<i>Animalul sacru.....</i>	<i>91</i>

Copyright © 2010 Editura Aquila, România

Toate drepturile pentru ediția în limba română sunt rezervate Editurii Aquila.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil de Editura Aquila.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Indienii din Valea fermecată / il.: Dan Rebegea. - Oradea : Aquila, 2010

ISBN 978-973-714-498-0

I. Rebegea, Dan (il.)

82-93-34=135.1

Ilustrații și copertă: Dan Rebegea

Director editorial: Diana Tăutan